

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 6.

V Celovcu 15. junija 1872.

XXI. tečaj.

Pridiga za VII. pobinkoštno nedeljo.

(Konec.)

Sam Jezus nam je v današnjem svetem evangeliju naznanil, kaj moramo pred očmi imeti, če želimo spoznati prave preroke od krivih. Rekel je: „Spoznali jih bote po njihovem sadu, t. j. delih“. Tako je premili! Kakor se slabo drevo pozna po slabem sadu: tako se krivi in lažnjivi prerok pozna po slabem življenju. Tudi tistega tedaj imejte za krivega in lažnjivega preroka, ki sicer lepo govori, pa grešno živi, živi tako, kakor da bi nič ne vedel o Jezusu Kristusu in svetem njegovem nauku, tudi njega pravim imejte za krivega preroka. „Tak človek, piše sv. Honorij, je kot sveča, ki drugim sveti, sama sebe pa povžljava: tak človek je kot zvon, ki ljudstvo vabi v cerkev, s pogostim zvonjenjem pa slabi sam sebe.“ (Serm. in Sexag.) Tako je, bratje mili! Kdor hvali vero in lepo življenje, sam pa ne živi po veri, ampak tiči v mlaki grehov in napečnosti, on je kriv in lažnjiv prerok. Kdor hvali krotkost in pohlevnost, sam pa serd in jezo redi v svojem sercu in hoče sovražniku škodovati, on je kriv in lažnjiv prerok. Kdor hvali, kako je to lepo, premagovati in zatajevati samega sebe, sam pa se v nobeni reči ne premaguje in zatajuje, on je kriv in lažnjiv prerok. Ravno tako, bratje in sestre v Jezusu, če vidite, da kdo ne hodi v cerkev, da ne mara za službo Božjo, — varujte se ga, naj govori lepo, kakor angele in sladko kakor med, — on je samo oblečen v ovéjo obleko, od znotraj pa je grabežljiv volk. Njega se tiče, kar pravi Jezus v današnjem evangeliju: „Spoznali jih bodete po njihovem sadu“. Ako vi vidite, da kdo rad ne moli, da nikdar k spovedi in k svetemu obhajilu ne hodi, — varujte se ga, naj govori lepo, kakor mu drago; on je ravno oblečen v ovéjo obleko, od znotraj pa je grabežljiv volk. Če vidite, da kdo ne kroti grešnih svojih želj, da je podvržen pijanosti, nečistosti; če vidite, da je nezvest v ljubezni in

prijateljstvu, da ga žeja po tujem, da je obrekovalec, nevošljivec, — varujte se ga, naj govori lepo, kakor mu drago, on je samo ogernjen z ovčjo obleko, od znotraj pa je grabežljiv volk. Tudi vseh teh se tiče, kar govori Jezus v današnjem sv. evangeliju: „Spoznali jih bodete po njihovem sadu“. Kajti kaj pomagajo besede še tako lepe in dobre, ako se ž njimi ne vjema življenje, ne zlagajo dela? Sad, ki ga donáša tak človek, ni sad svetega Duha; kajti sad svetega Duha, kakor priča beseda Božja, je: „Ljubezen, mir, poterpežljivost, dobrota, miloserčnost, krotkost, ponižnost, stanovitnost, čistost.“ Kdor tedaj ne ljubi, kdor ni miroljuben, poterpežljiv, dobrotljiv, miloserčen, krotek, ponižen, stanoviten in čist: ta ne nosi sadu svetega Duha, ni pravi, ampak kriv in lažnjiv prerók, naj govori še tako resnično in tako bogoljubno, naj govori, kakor sam angele. In zato mu ne veruj, kedar obeta ljubezen in prijateljstvo, ne veruj mu, kedar ti prisega, da ti je prijatelj, da mu leži na sercu tvoja sreča. Ni ti prijatelj, ampak neprijatelj, naj govori lepo in milo, kakor mu drago. Ne veruj tedaj, devica kerščanska vsakemu, ki dojde k tebi v ovčjej obleki, s prijaznim licem, ki se ti milo nasmehluje, ti daje sladke besede in ti obljublja ljubezen, prijateljstvo in zvestobo. Ako te resnično ljubi, ne bode si prizadeval, pripraviti te ob čednost in nedolžnost, ne bo se z grešno roko dotikal tvojega deviškega venca, predragocenega tvojega blaga, ki se za vse zlato in srebro tega sveta ne more kupiti; ne bode silil, da ti vznemiri tvoje mirno serce, da ti počerni pošteno imé in podkoplje tvojo srečo; če pa to dela, če te mami in vabi na greh, če te s prošnjami in obljubami hoče skloniti na svoje grešne želje, ah ne verjemi mu, da te iskreno in resnično ljubi. Ko bi te ljubil, ne bi delal tega, ne bi te mamil in vabil na greh. Ali on te ne ljubi resnično, ni ti pravi prijatelj, ampak neprijatelj, zapeljivec, najemnik in pomagač hudobnega duha. In takega človeka se varuj, hčerka kristijanska, varuj se ga kot strupene kače; in če se ti bliža, spominjaj se besed, s kterimi nas svari premili naš Zveličar v današnjem sv. evangeliju, ko pravi: „Varujte se krivih prerokov, ki k vam dohajajo v ovčjej obleki, od znotraj pa so grabežljivi volkovi“. Vi pa očetje in matere, skerbno pazite na otroke, da vam jih ne zapelje in ne pokvari kak ničvrednež in malopridnež. Take podite od svoje hiše, da vam ne bodo mogli otrok pokvarjati in na slabe pota zapeljevati. In sploh se ogibajmo vseh takih ljudi, kterih dela so napečne, ki živé po željah svojih; kajti oni so krivi preroki in pomagači hudiča in pekla.

Sklep.

Tako je premili! krivi preroki so vsi tisti, ki imajo ali lažnjive besede, ali grešne dela, kakor smo se danes prepričali; in vseh takih ljudi se nam je treba skerbno varovati po opominu Go-

spodovem in to zavoljo tega, da ne zgubimo vere in milosti Božje, da si za vselej ne pogubimo duše. Bodimo tedaj pazni, da nas ne zapelje kdo z zapeljivimi besedami, kakoršnih se poslužujejo vsi neprijatelji svete katoliške cerkve. Ali ne dajmo se tudi ne zapeljati z grešnimi deli, naj govori tisti, ki jih dela, še tako sladko, ljubo in milo. To vse je izrekel v kratkem sv. Pavel apostelj, ko piše: „Glejte, da vas kdo ne zapelje s posvetno modrostjo in prazno zvi-jačo“. (Kološ. 2, 8.) In zato imejmo vedno pred očmi Boga, ki bode nekdanj sodil zapeljivce in zapeljane. Prosimo ga, naj bode pri nas, naj nas varuje grešne zmote, ter nam ne dá pasti v greh, kedar nas hudobni ljudje ali s hinavskimi besedami, ali z grešnimi deli zapeljujejo na hudo. Prosimo Boga, naj nas varuje v resnici in čednosti, ter ne dá, da nas zapeljejo krivi preroki. Amen.

Pridiga za VIII. pobinkoštno nedeljo.

„In obdolžili so ga njemu“.
Luk. 16, 1.

V v o d.

Gost dim se je valil iz gore Sinajske in prikrl jo je temen oblak, blisk je švigal, grom je treskal, ko je rekel Gospod naš: „Ne kradi!“ Tisti Gospod, ki je gospodar nebes in zemlje, ki deli blago te zemlje in deli, komur hoče in kakor hoče, on vsegamo-gočni in neskončni Gospod je rekel: „Ne kradi!“ Ravno to zapoved, katero je dal Bog narodu Izraelskemu po svojem služabniku Mozesu, ravno to zapoved dal je tudi nam edinorojeni sin Božji rekoč pri sv. Matevžu: „Ne kradi!“ V starej tedaj in v novej zavezi je jasno razodel gospod Bog svojo sveto voljo, naj ne delamo škode nikomur na premoženju, ampak naj dajemo in puščamo vsakemu svoje. Pa žalibog, če tudi je Gospod ostro zabranil, oškodovati bližnjega na njegovem premoženju, vendar mnogi ljudje pogosto greše proti tej zapovedi! Marsikdo morda misli, če ne gré po noči jemati bližnjemu, kar je njegovega, da ni tat, in da so mu roke čiste od tu-jega blaga; vendar — vendar morda mu roke niso čiste, morda je z velikim grehom že večkrat si omadeževal dušo svojo. Tudi hiš-nik v današnjem sv. evangeliju ni kradel, ni jemal, pa vendar je bil tat, ostuden tat, ki je na blagu in premoženju škodoval gospo-darju. Ali ni okradel s tim gospodarja, da mu je raztepel ime-tek? Ali ga ni okradel, ker je takrat, ko je bil djan ob službo, poklical k sebi gospodarjeve dolžnike, in pregovoril jih na to, da so

pre naredili svoje dolžne pisma? In kakor je delal ta nezvesti in krivični hišnik, tako še tudi sedaj dela mnogo ljudi, po mnogoterih potih škodujejo bližnjemu na njegovem premoženju. Zatoraj hočem po navodu današnjega sv. evangelija danes govoriti o tem,

kako se škoduje bližnjemu na premoženju,

1. s tim, da se mu vzame, kar je bližnjega,

2. s tim, da se mu ne daje, kar je bližnjega.

Oče nebeški daj meni in vam svojo pomoč, da moja beseda o tej imenitnej reči obrodi dobrega sadu!

I. del.

Bližnjemu se škoduje na blagu in premoženju s tim, da se mu vzame, kar je njegovega. Njegovo pa je vse to, kar si koli človek po božjej in posvetnej postavi pridobi. Kdor mu kaj skrivši vzame od tega, tat je; če mu vzame po sili, tolovaj je in razbojnik. Ali o takih ne govorim danes; upam in vem, da takih ni med nami. Pa tudi ni treba mi govoriti od njih, kajti dosti jasno je, kako zaničljiva in gerda je ta pregreha. Tiste, katerih se to tiče, nič prida ne čaka; kajti sv. pismo pravi, „da niti tatovi niti razbojniki ne pojdejo v nebeško kraljestvo“. (I. Kor. 6, 10.) Za nje tedaj ni nebes, njih čaka večno pogubljenje, in že tu na zemlji jih tepe zaslužena kazen. Prerok Caharija je videl letečo knjigo, dvajset latkov dolgo, in deset latkov široko, v ktorej so bile popisane kazni, namenjene grešnikom. „Knjiga ta, rekel mu je Gospod, prišla bode tatu v hišo in prebivala sred njegove hiše, ter bo pokončala njó, in nje les in nje kamenje.“ (Cah. 5, 2—4.) Tako strahovito sodbo je izrekel Bog nad tatom; beseda njegova pa ne goljufa. Preklete bodejo njih roke, in karkoli bodo delale, bode jim na kvar, bode jim na pogubo.

Ali tat ni samo tisti, ki po noči skrivši zleze bližnjemu v hišo in mu vzame, kar je njegovega. So ljudje, ki ne kradejo, in katerim nihče ne pravi, da so tatje; pa vendar kradejo, in na njih rokah visi tuje blago. Ta morebiti sam ne krade, pa prejmlje in brani ukradene reči, — toraj je tat. Uni tam ne krade sam, ali pomaga tatu, — toraj je tat. Drugi ne krade sam, ali uči tatu in svetuje, kaj in kako krasti — toraj je tat. Uni tam ne krade, pa potuho daje tatu v svojej hiši in ga skriva, — toraj je tat. Ti ne kradeš, pa nisi zvest v svojej službi, ne opravljaš skerbno naloženih del, — in zato si tat. Ti ne kradeš, pa preveč zahtevaš in tirjaš za svoje slabo in nemarno delo, — zatoraj si tat. Tat je, bratje mili, ta in uni, tat je ravno tako, kakor da bi skrivši zlezel bližnjemu v hišo, in mu odnesel premoženja; kajti tat je vsak, ki odjemlje bližnjemu, kar je njegovega, bodisi tako ali tako.

In pomislite, koliko je še drugih hudodelcev, ki, če tudi ne kradejo v navadnem pomenu te besede, vendar pa oškodujejo na

premoženju svojega bližnjega! Koliko na primer je velikih krivic pri meri in vagi! Kolikokrat se stara slaba roba prodaja za novo in dobro. „Tehtnica naj bo pravična, težaki pošteni, mernik pravičen in šestak primeren“, (III. Moz. 19, 36.) tako je rekel Bog na usta Mozesa, služabnika svojega. Ali mnogi mislijo, da goljufija ni greh, in zato prodajajo na malo pičlo vago in merilo, kupujejo pa na veliko. Koliko jih je, ki bližnjega, ki malo ali nič ne vé in ne premisli, nesramno ociganijo, kupujejo si veliko vredno drago stvar za majhen denar in tako okradejo bližnjega. Sem spadajo odertniki, ki za posojene denarje beró veče obresti, kakor je prav in kerščansko. „Če posodiš, veli Gospod, denarjev komu izmed mojega ljudstva, kakemu siromaku, ki pri tebi prebiva, ne goni ga, kakor tirjavec in ne teri ga z obrestmi.“ (II. Moz. 22, 25.) Kaj pravite na to vi odertniki, če je kateri tu med vami? Ali vas za to boli glava; pri vas veljá: čim više, tim bolje, naj so obresti tudi kervav denar, naj ga tudi ogulite dolžnika in ga oderete do kostí! Kaj pa misliš o sebi ti, ki po strani gledaš in s težkim srcem vidiš, da bližnjemu tvojemu bolje gré od rok obertnija, rokodelstvo in tergovina, kakor tebi; zato obrekuješ in mu odjemljaš zaupanje, ljubezen in dobro ime, katero je bil si pridobil s svojim poštenim obnašanjem, ter mu tako greniš življenje in zmanjšuješ plačilo, ki mu gre za njegove dela in skerbi, — kaj pravim, misliš sam o sebi? Misliš morda, da nisi ti tat? Ah ti si še nekaj hujšega; ti si ubijalec svojega bližnjega, da ubijalec, in tega ne pravim jaz, to pravi sam sveti Duh, ki tako govori: „Kruh revežev je živež ubogih; kdor ga jim vzame, ubijalec je.“ (Sir. 34, 25.) In ti, ki bližnjemu odorjuješ na njivi kako brazdo in prestavljaš mejnike, kaj misliš sam o sebi? Misliš, da ti nisi tat? „Ne delaj krivice svojemu bližnjemu,“ (III. Moz. 19, 13.) rekel je gospod Bog, in: „Preklet, ki prestavlja mejnike bližnjemu svojemu.“ Ni drugači, bratje in sestre v Jezusu! preklet je vsak, ki, bodi si kakorkoli hoče, jemlje bližnjemu, kar je njegovega; preklet je tedaj tudi tisti, ki dela škodo bližnjemu po ogradah, vertih, polju, senožetih in gozdih. Vsaka škoda, vsaka krivica, s katero se bližnjemu škoduje in jemlje, kar je njegovega, prepoveduje Bog z mogočno svojo besedo: „Ne kradi!“

Ali zoper to božjo zapoved ne greši samo tisti, ki bližnjemu vzame, kar je njegovega, ampak greši tudi tisti, ki mu ne daje, kar je njegovega.

II. del.

Zoper premoženje bližnjega greši tudi tisti, ki mu ne da, kar je njegovega. Marsikdo bi se sramoval in groza bi ga bila, ko bi se s tatinsko roko doteknil tujega premoženja; ali ne sramuje se in clo nima za greh, če obderži kako najdeno reč. Nesrečen je tisti, ki kaj zgubi, ali mnogo nesrečnejši, ki to reč najde, pa si jo po kri-

vici obderži. Tako mu služi najdena stvar v greh, če je mogel izvedeti, čegava je, pa ni popraševal, ali je ni dal oznaniti, ali ni povernil, če je to mogel storiti. Tat je on in vsak tak, ker bližnjemu ne dá, kar je njegovega. Tat je tudi tisti, ki proti lastnikovej volji tuje premoženje: denar, obleko, robo, posodo, kar mu je zaupano, obrača na svoj prid in dobiček ali na veseljevanje svoje. Tako krivico je napravil tudi hišnik, o katerem nam pripoveduje današnje sv. evangelije. Gospodar mu je zaupal svoje premoženje, ali on je zapravil večí del tistega premoženja. Ali ne greši tako tudi vsak upravnik, in vsak, naj je v kateri koli službi, ki tuje premoženje, v kvar pravega lastnika, obrača na svoj prid in dobiček ali na svoje veseljevanje. Kaj — ali tako ne grešiš tudi ti družina, kateri gre dolžnost paziti na tuje blago in skerbeti za to, da se kaj ne spridi in pogine? Ali ne grešiš tudi ti, če ne gledaš na zaupane reči, ter jih drugim posojaš, tako da tisti, čegar so, o tem nič ne ve in ne privolji. Tudi ti spadaš med tatove in goljufe; ker goljufaš ravno tistega, ki se je zanašal na tebe, in v tebe stavil svoje zaupanje, da hočeš vestno gospodariti ž njegovim blagom. — Ravno tako je tat tudi tisti, ki nareja dolgove, od katerih vé, da jih nikdar ne more plačati, tudi tisti, ki posojeno stvar pri sebi obderži dalje, ali pohabljen in poškodovan vrača lastniku. Ali ne kaže tisti, ki drugemu kaj posodi, da je dobrega in milostljivega serca? Nima li pravice pričakovati in tudi zahtevati od tebe, da mu o pravem času in brez škode poverneš posojeno reč? Ti pa, mesto da mu pokažeš hvaležno serce, plačaš ga s černo nehvaležnostjo! Ne vračaš mu, kar je njegovega, ali če vračaš, vračaš mu le poškodovano, škoduješ mu tedaj in, akoravno nimaš imena tatu, v djanju si pa navaden tat. — Tat si tudi ti ki delavcem in težakom priterguješ ali zaderžuješ zasluženó plačilo. Težak prenaša za te breme dneva in vročine, on ti obdeluje tvoje polje in njive, travnike in gozde, verte in vinograde. Siromak nima ničesa razun tega, kar si zaslúži z delavnima svojima rokama; ti pa mu odjemlješ še to, kar si je kervavo zaslužil! To je greh v nebo vpíjoč; kajti sv. pismo veli: „Glejte! plačilo, ki ste ga utergali delavcem, kteri so vaše polje poželi, vpíje; in njih vpítje je prišlo do ušes Gospoda vojskinih trum.“ (Jak. 5, 4.) — Ali med vsemi tatovi je največi in najgerši tisti, ki si prideržuje imetje zaupanih sirot, ter jim ne dá, kar jim gré. O da bi mogli vstati iz grobov svojih, vi očetje in matere, ki ste mislili, da ste osirotele svoje otroke izročili skerbi in ljubezni dobrih in poštenih ljudi! Ah, ali ni res vredno, da bi britko plakali nad svojimi tu zapuščenimi otroci? Ali ne bí vam seree plakalo od žalosti in britkosti, ko bi videli, kako nemilosérno ravnajo oskerbniki s sirotami vašimi? Mesto da skerbé za njé, mesto da jih branijo, jih še sami zatirajo in jim krivico delajo! Res da narejajo svoje račune in rajtenge, ali krivične in lažnjive; računijo, česar niso potrošili, ali pa računijo več, kakor so potrošili.

Ali ni to resnica? Ah kako marsikter nezvest in brezdušen oskerbnik na svojo korist obrača tiste denarje, ktere bi imeli obračati na to, da lepo preživljajo, pošteno oblačijo in kerščansko odreja sebi zaupane sirote; tako hodi ta ali una sirota, vkljub temu, da so jej starši precej zapustili, raztergana, bolj lačna kot sita, brez vsega poduka! O bratje mili! žalost mi stiska serce, in jezik mi zastaja v ustih, ko pomislim, kako mnogi oskerbnik krade sebi izročeniim sirotam! In zato hočem raje molčati, in mesto mene naj govore mili vzdihljeji in kervave solze okradenih in ogoljufanih sirot, kervave solze in mili vzdihljeji, ki se dvigajo gori pred Gospoda, ki tolike krivice in hudobije noče pustiti brez zaslužene kazni: „Vdov in sirot ne žalite; ako jih pa žalite, vpile bodo k meni, in jaz bom uslišal njih vpitje“, rekel je gospod Bog (II. Mojz. 22, 22.). Ne misli tedaj ti tat, da hočeš uteči pravici Božjej. Morda je že dolgo temu, kar si škodoval svojemu bližnjemu na premoženju, in do sedaj se ti ni dogodilo še nič hudega. Ali pa mar misliš, da si zato za vselej vtekel pravici božjej, in da te nikdar ne bo dosegla kazen Božja? Sedaj še živiš, do sedaj ti še ni odbila poslednja ura; pa zato ti vendar ni znano, kako se ti hoče še goditi na tem svetu. In če te tudi ne zgrabi kazen v tem življenju, ali ne veš, kaj bo po smerti? Če te tudi ne doseže človeška roka tu na zemlji, gotovo te pa hoče prijeti roka Božja tam v večnosti. In kaj bo s tistim blagom, katero si vzel bližnjemu, ali ga zatajil, ali zaderžal? Sv. Vincenc Fererij je rekel nekda: „Ako si po pravici priskerbiš tisoč goldinarjev in najde se med njimi le en krivičen goldinar, on ti hoče požreti vse pravične ravno tako, kakor od enega gnjilega jabelka nagnjijejo in se pokvaré vse druge!“ Krivično pridobljeno blago nima blagoslova. Če ga zapustiš prijateljem, svojej rodbini ali otrokom, ne bode jim cvetela nobena sreča po njem; kajti star pregovor pravi: Krivo pridobljeno nima blagoslova. Tako je, krivično blago jim ne bode v blagoslov ampak v škodo. To so izkusili sinovi krivičnega Ahaba. Ahab je po krivičnem vzel vinograd; ali zato ni samo on poginil s silovito smertjo, ampak mu je tudi vsa rodovina bila pogubljena razun enega. Pa čemu se sklicujem na to prigodbo iz starodavnih časov? Ali ni takih izgledov tudi dan danes dosti med nami? Ali nimamo izgledov, da krivo pridobljeno blago ne pride že na tretje koleno? Ali ni videti tudi dan danes, da potomci krivičnih bogatincev beračijo ali pa da siromašno in nesrečno živijo? Da, tudi dan danes še imajo popolno veljavo besede sv. pisma, ki veli: „Premoženje krivičnih posahne kakor potok,“ (Sir. 40—13.) in: „Nič ne koristi krivično pridobljeno blago.“ (Preg. 10, 2.)

Sklep.

In zato, če ravno upam, da se moje danešnje besede ne tičejo vas, v imenu Gospodovem tu zbranih, vendar vas moram opomniti

po svojej dolžnosti, da se skerbno varujete tega greha; dobro pazite, da si ne omadeževate svojih rok in ne ogrešite duše svoje s tujim premoženjem. Iz tega namena sem vam pokazal, kako se more škodovati na premoženju bližnjemu. Razložil sem vam, da se to zgodi s tim, da se mu vzeme, ali da se mu ne da, kar je njegovega. Nikar tedaj nikomur nič ne jemljite, pa tudi nič tujega ne obderžite. Če je pa kdo grešil bodi si tako ali tako, ta naj prej ko prej, poverne lastniku vzeto premoženje in poravna narejeno škodo. Vedno naj nam bodo na pameti besede sv. Avguština, ki pravi: „Če bode veržen v večni ogenj tisti, ki ne deli siromakom od svojega pravično pridobljenega blaga: Kam še le hoče obsojen biti tisti, ki si privojuje tuje premoženje!“ Da, varujmo se tujega blaga ravno tako skerbno, kakor stavec Tobija. Njegova žena prinese nekega dne kozliča domu. Ko Tobija sliši kozliča beketati, rekel je: „Pazite, da ne bi bil morda ukraden, povernite ga gospodarju.“ (Tob. 2, 21.) Naposled imejmo v vsem pred očmi to, da nam nič ne bi koristilo, če bi ves svet spravili pod sebe, če bi pa zavoljo tega pogubili dušo. Bukve pregovorov pravijo: „Boljše malo po pravici, kakor obilni prihodki po krivici.“ (Preg. 16, 8.) Amen.

Pridiga za IX. pobinkošno nedeljo.

„Hiša moja je hiša molitve“.
Luk. 19, 46.

Vvod.

Mile so bile solze, ki jih je prelival Jezus danes nad nesrečnim mestom Jeruzalemskim; milejše in ginljivejše nikdar niso lile iz oči človeških. Vsaka solza, s katero se mu je zasolžilo oko, bila je lepša in dražja, kakor najdragocenejši biser. Iz Jerihe, kjer je spreobernal Caheja, odpotil se je Zveličar naš v Jeruzalem, odpotil se je tje zadnjikrat, ker je že namerjal doveršiti vse, kar je bilo prerokovano o njem po prerokih. Ko pride na Oljsko goro, in vidi pred sebo tisto veliko, krasno, dobro naseljeno mesto, vidi tisti veličanstveni tempelj, ki je posvečen bil Očetu Njegovemu nebeškemu, užalil se je zelo nad veliko nesrečo, ki bode zadela vse mesto in prekrasni tempelj. In ko je pomislil naposled, kaj da čaka nesrečnih prebivalcev nesrečnega mesta, ah tedaj se je še huje raztožil od žalosti, počiti mu je hotelo serce od žalosti, in po licih so se mu udirale debele solze. Tako ožalosten je šel z gore, z razjokanim srcem je stopal dalje in dalje, da je naposled došel do mestnih vrat,

v mesto v tempelj. Tu v tempeljnu, mesto da se mu razveseli serce, postal je tukaj še bolj žalosten; kajti našel je reči, ki se ne spodobijo domu Božjemu, ter videl, kako so v tergišče spremenili dom Božji, prodajali in kupovali tam, kjer bi imeli moliti in služiti gospod Bogu. Vname se mu v sercu ogenj svete jeze, in začel je Jezus koj izganjati tiste, ki so tako skrunili sveto mesto. Klical je z močnim glasom: „Hiša moja je hiša molitve!“ tu imate moliti ne pa teržiti, ne služiti lakomnosti svojeji.

Tu postanimo malo, v Jezusu zbrani bratje! Sin Božji je imenoval Jeruzalemski tempelj hišo svojo, hišo molitve; taka njegova hiša, hiša molitve je vsaka kerščanska cerkev. Kajti čemu so zidane cerkve, in zakaj odločene? Ali niso za to, da tam odkrivamo svoje serce Bogu, tam skupno in očitno častimo Boga, in kličemo v potrebah svojih? Kakor je tedaj bil Jeruzalemski tempelj hiša molitve, ravno tako je hiša molitve tudi ta naša cerkev. Pa česa se učimo iz tega, bratje mili! Kaj drugega, kakor da posebno tu imamo moliti, tu Bogu predlagati svoje prošnje, tu Boga čestiti, njega za prejete dobrote zahvaljevati, in njemu služiti. In o tej dolžnosti vam hočem govoriti danes, govoriti o skupnej in očitnej molitvi. Razložiti vam hočem natanko, dragi moji, da smo dolžni hoditi v cerkev k službi Božjej, ter tu skupno moliti.

To smo dolžni storiti:

1. zavoljo nas samih, in
2. zavoljo drugih ljudi.

Veliki in mogočni Bog, ki si v nebesih, ki pa tudi tu na zemlji imaš hišo svojo, daj, da se terdo prepričamo, da smo dolžni moliti posebno v tej tvojej hiši! In zato nam priteci na pomoč s svojo milostjo, dokler bodem govoril o tej dolžnosti v tvojem imenu.

I. del.

Bog je povsod in na vsakem mestu; zatorej moremo od povsod in vsakega kraja k njemu pošiljati svoje molitve. Pri vsem tem pa, dasiravno povsod moremo moliti, vendar moramo prihajati o svojem času v cerkev k službi Božjej, ter tu moliti očitno vpričo drugih ljudi. To smo dolžni zavoljo nas samih; kajti v cerkvi

1) moremo prvič moliti mnogo pobožniše, kakor doma, ali kjerkoli drugod. Tu je hiša Božja, tu je hiša molitve, tu se opravlja presveta daritev, tu vse govori sercu, tu vse budi na pobožnost. Križ Zveličarja tvojega, podobe njegovih svetnikov, kerstni kamen, leca (prižnica), spovednica, kadilo, glas orgelj in zvonov, pesme in molitve, vse kar vidiš in čuješ, vse kar se tu godi, vse ti serce ogreva in zbuja v njem sveti ogenj. O ti, ki se tu vpričo presvetega Jagnjeta, pod podoba kruha skritega, ne gineš k pobožnosti, kje pač se ti hoče vneti serce svetega ognja? Ali ti je mogoče, kje drugod moliti bolj serčno in pobožno, kakor tu, kjer si tako

blizo svojemu Bogu, kjer vedno gori večni ogenj njegove ljubezni, in kjer ž njegovega oltarja neprenehoma teče nevsahljiv studenec njegovih milost? Ali ne vidiš tu drugih, kako molijo kličejo in hvalijo? Ali ne vidiš tu mladih in starih, bogatih in siromašnih, gospodov in beračev, ali ne vidiš tu ljudi različne starosti, različnega spola in stanu, ali ne vidiš tu vse vnete svetega ognja in serčne pobožnosti? Le ti sam bi mogel ostati suh in merzel, brez molitve in pobožnosti? O ni mogoče ne, da bi ti serce ostalo hladno in mertvo tam, kjer te vse budi na pobožnost! Ali morda niste tega, bratje in sestre v Jezusu, še nikdar skusili sami na sebi? Ali vas še ni nikoli prevzelo in ganilo, ko ste videli veliko ljudi zbranih v živej veri in gorečej molitvi? Pripustite le sem bliže, vi zvesti služabniki Božji, vzdignite se, pa nam povejte, ali se vam serce tu ne vnema pobožnosti in molitve, kakor kje drugod? Povejte nam, ali se vam glava in serce v cerkvi ne razveseljuje bolj z Bogom, kakor doma; doma se lahko raztresete pri mnogih domačih skerbeh, ter tako se lahko motite in ne morete pobožno moliti? In zato se nič ne čudim, da so vsi, kar je kedaj bilo pobožnih in bogoljubnih ljudi na svetu, visoko štimali službo Božjo, goreče ljubili cerkve, ter očitno in skupno molitev. Sv. Gerald zavoljo hude bolezni ni mogel hoditi v cerkev; zatoraj se je dal nositi tje; drugi svetniki so v hišo Božjo dohajali po večkrat na dan, nekteri se tudi po noči niso mogli zderžati, da ne bi obiskali hiše Božje. Tako je sveti Tomaž Akvinski vsako noč po več ur molil v cerkvi; sv. Kazimir je tudi po noči hodil v cerkve, in če so bile zaperte, pokleknil je pred vratni in molil gospod Boga; ravno tako je tudi sv. Filip Neri, ko ni mogel v cerkev, včasih po celo noč premolil pred cerkvenimi vratni. Bratje mili, srečni bi bili, če bi tudi mi tako radi in marljivo dohajali v cerkev vsaj in sicer po dne, ker vemo, da je cerkev hiša molitve, in da tu moremo moliti bolj serčno in pobožno.

2. Molitev v cerkvi nam tudi donaša več prida in dobička. Nekterih darov in milost ne deli Bog, razun če ga prosimo združeni vsi vkup. Abraham, ljubljenc Božji, je ponižno prosil gospod Boga, naj odpusti grešnima mestoma Sodomi in Gomori; pa glej, gospod Bog ga ni vlishal. Ako bi se bilo našlo samo deset prebivalcev pravičnih, ki bi bili prosili milosti ž njim, ne bil bi ogenj iz nebes padal in požgal teh mest. Ljubi Bog, tu pred oltarjem premilega tvojega Sina te ne kliče deset ljudi, ampak cela truma ljudstva, in ti bi bil gluha njihovim prošnjam? Tu pred svetimi trupli in ostanki zvestih in poveličanih tvojih služabnikov, svetih J. J., ki so za tebe darovali življenje svoje, ter z nami skupaj prosijo, ne kleči deset pravičnih, ampak cela truma, ki kliče tebe na kolenih svojih; in ti, Gospod predobri, ti bi odbil skupno prošnjo njihovo? Nikakor ne, bratje mili, nikakor ne! „Skupna združena molitev, pravi sveti Avguštin, s siloma odpira nebesa, skupna molitev predira oblake.“

Pa čemu se sklicujem na sv. Avgušтина; ali ne priča tega tudi sam predragi naš Zveličar? Ali ne pravi on sam naravnost: „Ako se dva izmed vas zedinita na zemlji, in za katero reč koli prosita, zgodila se jima bo od mojega Očeta, kateri je v nebesih. Zakaj, kjer sta dva, ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz v sredi med njimi.“ (Mat. 18, 19. 20.) Tu nas zagotavlja sam Sin Božji, da hoče biti uslišana molitev dveh ali treh; in koliko večo moč ima tedaj molitev ona, kedar skupaj pobožno moli velika truma ljudi! Tam v ječi, okovan s težkim železjem in obsojen na smert, sedi sv. Peter apostelj. Verni vsi preplašeni, so molili skupno za njega; in glej, ne zastonj; kajti poslal je Bog angelja svojega iz nebes; ječa se je odperla, železje je padlo z rok in nog Petrovih, in on je šel iz ječe, memo perve in druge straže, kakor priča djanje apostoljsko. Glejte bratje, kaj premore skupna molitev: „Cerkev je neprenehoma molila za Petra!“ Nobena molitev ni brez koristi, vsaka donaša svoj dober sad, skupna in očitna pa predira oblake, ter se poplača s posebnim plačilom. Ali ne bi tedaj škodovali sami sebi, če ne bi hodili v cerkev, ki je hiša molitve? Ah bratje mili, koliko je težav, ki vas tlačijo, koliko nadlog, ki vas moré, iz katerih vam ne more pomagati nihče drug kot edino vsegamogočni Bog! Kam tedaj se hočete podati in zateči bratje mili, kedar vas tarejo zopernosti, vsakoverstni križi in težave, kam se hočete zateči, kedar se vam z žalostjo polni duša in z grenkostjo grení serce? Kam hočete nesti svoje skerbi, kam svoje solze, kam svoje tožbe, kedar vas zapusti svet? Kje hočete najti pomoči, kedar je ne najdete nikodar na svetu? Kje hoče najti tolažbe in miru vžaljeno in nemirno vaše serce, ako je ne najde tu? Kje se hočete potožiti, ako po vsem širokem svetu ne najdete nobenega zvestega in iskrenega prijatelja, kje prašam vas, če ne tu, v hiši Božjej, v hiši molitve? Sem tedaj, sem se zatecite, bratje in sestre v Jezusu Kristusu. Le-sem prinesite svoje skerbi, tu se potožite, tu odkrijte Bogu svoje serce: tu je hiša molitve, tu je Jezus, ki kliče: „Pridite vsi, ki ste . . .“ tu je toliko zagovornikov, tu toliko posrednikov, tu pred oltarjem in v spovednici je služabnik Božji, tu toliko vernih bratov in sester svoje molitve združuje z vašimi molitvami, tu eden moli za vse in vsi za enega. In zato ste dolžni sami sebi, da prihajate v cerkev k službi Božjej, in tu očitno in skupno molite. Dohajati v cerkev k službi božjej smo toraj dolžni zavoljo nas samih, pa tudi še zavoljo drugih ljudi, kar pokažem v drugem delu.

II. del .

Kar bližnjemu dobička donaša, kar ga poboljša, vse to smo dolžni storiti. Če pa hodimo v cerkev k službi božjej in tam očitno in skupno molimo, s tem mu moremo veliko koristiti. Tako naprej gremo in svetimo z dobrim zgledom; in Jezus pravi: „Tako naj

sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaše dobre dela.“ (Mat. 5, 16.) Vsak je tedaj dolžen naprej hoditi drugim z dobrim zgledom, in pomagati drugim ljudem, da napredujejo v pobožnem življenju. Posebno si pa zavezan in dolžen to storiti, če te je Bog predpostavil drugim ljudem, če si namreč oče ali mati, gospodar ali gospodinja. Da, čim višej si postavljen tim bolj naj sije tvoje življenje, tim večja je tvoja dolžnost, tim večja naj bo tudi tvoja skerb za to, da drugim svetiš z dobrim zgledom. O kako lepo bi bilo, ako bi to imeli pred očmi vsi vi, ki ste v kakej službi, ki ste drugim predpostavljeni! O kako lepo bi bilo, ko bi tega nikdar ne pozabili vi očetje in matere, vi gospodarji in gospodinje! Ah koliko pohujšanje je to, če vas tisti, katerim ste predpostavljeni, vaša družina, vaši otroci, redko kedaj, ali nikdar ne vidijo v cerkvi pri službi Božjej! „Gorjé, rekel je sin Božji, gorjé človeku, po katerem pride pohujšanje. Bolje bi za njega bilo, da se mu obesi mlinski kamen na vrat, in da se potopi v globočini morskej.“ (Mat. 18, 6—7.) In s strahovito to grožnjo grozi se gospod Bog tudi vam, vi mestni in srenjski poglavarji in predstojniki, če zanemarjate službo Božjo, če malo ali nič ne marate za očitno in skupno molitev. Kako in kaj mislijo in sodijo o vas tisti, ki so vašej oblasti podložni, vašej skerbi izročeni, katerim ste dolžni svetiti z dobrim, kako in kaj pač mislijo in sodijo, velim, če vidijo, kako se redko kedaj, ali nikdar ne daste videti pri službi Božjej? Kaj družega morejo misliti in soditi, kakor da se sramujete Boga, Jezusa Kristusa in svete njegove vere, da ste ljudje brez vse vere in brez molitve? In kaj, če tega ali unega zapeljete v greh s svojim hudobnim zgledom? Kaj, če tudi ena duša samo po vašem pohujšanji pade v večno pogubljenje? Od koga hoče tirjati Bog to dušo? Kdo hoče odgovor dajati zato, da se duša pogubi? Kdo drug, kakor vi, ki ste jo pokvarili in zapeljali s hudobnim svojim izgledom? O moj Bog, ali ni se bati človeku že zato, ker bode na tvojej sodbi zagovarjal sam za-se? Kaj še le, če bodé moral odgovarjati tudi za druge, namreč za tiste, ktere je zapeljal na hudo? Naj se nihče ne postavlja v to strašno nevarnost! Naj se tudi nihče ne izgovarja, da moli doma; če je tudi res temu taka, kdo te vidi, kdo sliši tvojo molitev, ampak dolžni smo zavoljo drugih ljudi to tudi kazati, da drugi ljudje vidijo našo luč, da se budé in se vnamajo za to, da molijo tudi oni.

Zato bratje in sestre v Jezusu Kristusu! marljivo obiskujmo službo Božjo, molimo očitno in skupno in kažimo tako, da smo zvesti in iskreni služabniki Božji. To smo dolžni bližnjemu, in dolžni posebno tistim, ki nam jih je Bog zaupal in podložil, katerim smo dolžni, da jim svetimo z dobrim zgledom. Radi hodimo v hišo molitve, hodimo ne samo ob odločenem času, ampak kedarkoli nam je mogoče, hitimo v cerkev k službi Božjej. Tako bomo drugim dajali dobre izgledé in poterdovali jih v dobrem: Besede mičejo — izgledí vlečejo. Vera naša poterjuje tudi vero drugih, pobožnost

naša vnema tudi pobožnost drugih. Tako je nekdam tudi sv. Tomaž Akvinski svetil z dobrim izgledom bratom svojim. Kdor ga je videl moliti v cerkvi, nehoté se je moral vneti na večo pobožnost: tudi najhujši terdovratneži ga niso mogli gledati, da se jim ne bi bilo vnelo serce s svetim ognjem pobožnosti. Kedarkoli je stal ta svetnik pred oltarjem, vsikdar mu je švigal angeljski plamen iz oči, tako da je vsakemu genil in omečil serce. Glejte premili, tako bi mogli tudi mi druge vnemati na pobožnost! In to je tudi dolžnost naša, kajti tako pravi duh Božji na usta svetega Pavla: „Glejmo drug na drugega, da se med seboj vnemamo k ljubezni in dobrim delom.“ (Hebr. 10, 24.)

Sklep.

Marsikdo se izgovarja, da nima časa iti v cerkev, in biti pri službi Božjej. Bratec mili, ki se tako izgovarjaš, povej mi, ali tudi nimaš časa, da si delaš kratek čas, se razveseljuješ in skerbiš za svoje truplo? Bodi si še tako z delom preobložen, vendar ti gotovo ostaja čas, da moliš in hodiš v cerkev k službi Božjej. Pa kaj govorim? Vas se to ne tiče, bratje mili! Kajti vi ste zvesti in iskreni služabniki Božji, kterim je mila služba Božja, česar je priča tudi to, da ste tukaj sedaj. Ali njih, kterih bi se tikale danešnje moje besede, njih, pravim, kakor navadno, tako tudi danes ni tu, ter me ne slišijo. In zato spreoberni in poboljšaj jih sam ti, gospod Bog moj, ter skloni na to, da ti bolj zvesto služijo. Nam pa daj, da tudi zanaprej marljivo dohajamo v cerkev, ter tu pri službi Božjej, očitno in skupno molimo; daj nam, da z molitvijo koristimo ne samo sebi, ampak tudi bližnjemu; daj, da dosežemo vse, karkoli prosimo, po edinorojenem tvojem Sinu, gospodu našem, Jezusu Kristusu. Amen.

Pridiga za X. pobinkošno nedeljo.

„Hvala ti Bog, da nisem, kakor drugi ljudje: razbojniki, krivičniki, prešestniki.“
Luk. 18, 11.

Vvod.

Hvalil se je farizej v Jeruzalemskem tempeljnu, poviševal je samega sebe tako-le: „Hvala ti Bog, da nisem tak kakor drugi ljudje: razbojniki, krivičniki, prešestniki.“ To je dobro, ker nisi

razbojnik, krivičnik, prešestnik: to je dobro, ker se ogibaš velikih in smertnih grehov, ker nočeš, da si s krivičnim blagom omadežuješ roke, in ker meriš tisti greh, o katerem pravi sv. pismo, da je največi greh in najgerša nesramnost. Ali je pa to dovolj, da nisi razbojnik, krivičnik, prešestnik? Ah koliko jih gori v pekelskem ognju, ki tudi niso bili razbojniki, krivičniki, prešestniki!

V Jezusu zbrani bratje! Danešnji farizej se je bahal in hvalil s tim, kar ni bil, bahal in hvalil se s tim, česar ni storil; ali naj pa tudi pokaže, kaj je storil, naj pokaže svoje dobre dela. Res je, kar je rekel, da se posti in daje desetino; ali je pa s tim vse zveršil ter spolnil postavo Božjo? Postava Božja ne prepoveduje samo, ampak tudi zapoveduje; postava Božja ne pravi samo: Ogiblji se hudega, ampak pravi tudi: Delaj dobrega. Grešimo tedaj, ako delamo to, kar je Bog prepovedal; grešimo pa tudi, ako ne delamo tistega, kar je Bog zapovedal. Ker tedaj farizej ni delal tega, kar je Bog prepovedal, ker ni bil razbojnik, krivičnik, prešestnik, to je dobro bilo; s tim pa ni spolnoval še vseh dolžnost svojih. Kajti če ni delal tistega dobrega, kar je bil dolžen delati, ni bil brez greha, in zato tudi ni bil še pred Bogom opravičen, ni bil še v milosti Božjej.

Tako je, bratje mili! Kakor z djanjem, tako tudi z opuščanjem moremo grešiti: Grešimo, če delamo to, kar je Bog prepovedal, grešimo pa tudi, če ne delamo tega, kar je zapovedal. In o tem vam hočem obširniše govoriti danes, hočem vam namreč razložiti

da greši, kdor ne dela dobrega, kedar more in kedar je dolžen delati, in da ga bode zadela kazen Božja.

1. Da greši, to vam hočem razložiti v prvem delu, in
2. da ga bode zadela kazen Božja, v drugem delu.

Ti pa, Oče nebeški, razsvetli nam pamet, da se prepričamo danes, da se nimamo le samo ogibati hudega, ampak da moramo tudi delati dobro. Vi pa, v Božjem imenu zbrani bratje, bodite pripravljani!

I. del.

Kdor ne dela nič hudega, ne spolnuje še v vsem zapoved Božjih; Bog ne pravi samo: Varuj se tega, ogiblji se tega, ampak pravi tudi: To delaj, to spolnuj! Ne pravi samo: Ne imenuj po nemarnem imena gospoda svojega Boga, ampak nam tudi zaukazuje, naj posvečujemo sveto njegovo ime, in ponižno ga izgovarjamo. Ne pravi samo: Ne ubijaj! ampak nam tudi zaukazuje, naj živimo z vsakim v ljubezni, edinosti, in karkoli hočemo, da drugi ljudje nam storé, naj storimo tudi mi njim. Ne pravi samo: Ne doprinašaj nečistosti, ampak nam tudi zaukazuje, naj smo čisti v svojih mislih,

željah in besedah. Ne pravi samo: Ne pričaj krivo proti svojemu bližnjemu; ampak nam tudi zaukazuje, naj vedno resnico govorimo, naj svojemu bližnjemu ohranimo dobro imé, in branimo. Če kdo ne opravlja in ne obrekuje, ne zmirja, ne prisega krivo, ne laže nečistosti ne vganja, ne pretepa in ubija, vse to še ni velika zasluga, ni kaj tako imenitnega. Zato samo nas ne bo gospod Bog pohvalil na svojej sodbi. S tim, bratje mili, ne bi bili opravičeni! Kaj pa da, to je nekaj, ali ni še vse. Čujmo, kaj pravi sveti Duh na usta sv. Jakoba aposteljna: „Kdor ve in more dobro storiti, pa ne stori, greši.“ (Jak. 4, 17.) Komur je tedaj dal Bog milosti in priložnosti, da stori kaj dobrega pa ne stori, greši, uči negoljufiva beseda Božja. Bil je človek, tako pripoveduje sam Zveličar naš pri sv. Matevžu, ki se je odpravljal na pot. Poklical je služabnike in razdelil jim svoje premoženje. In dal je enemu pet talentov, drugemu dva, in tretjemu en sam talent, vsakemu kakor je bilo prav. Tisti, ki je dobil pet talentov, je tergoval z njimi, in prigospodaril še pet drugih. Ravno tako tudi tisti, ki je dobil dva talenta, prigospodaril je še druga dva. Uni pa, ki je dobil samo en talent, je šel, zakopal ga v zemljo in skrnil denarje gospodarja svojega. Ni zgubil, ni zapravljal, ni zaigral, ni popil premoženja svojega gospodarja, ampak skrnil, dobro skrnil, da mu ga nihče ne ukrade. Pa vendar, ko se je gospodar vernil, ni bil zadovoljen s tim služabnikom, ni mu bilo prav, ampak se je razjezil, ker je tako slabo gospodaril z izročnim talentom, in ga pustil ležati v zemlji. Tako, bratje in sestre v Jezusu, grešimo tudi mi, če talent, ki ga nam je Bog izročil zakopljemo v zemljo. Grešimo, če molčimo in bližnjega ne branimo, kedar mu opravljivi in obrekovalni jeziki tergajo dobro imé in poštenje: — zakopali smo talent. Grešimo, če vidimo, kako drugi živé v razpertiji, v jezi in neprijateljstvu, pa si ne prizadevamo, da jih pomirimo in spoprijaznimo, — zakopali smo talent. Grešimo, če moremo pomagati zatiranemu in preganjanjemu, pa mu ne pomagamo; — zakopali smo svoj talent! Ni drugač premili! Sv. pismo nam priča: „Da greši, ki ve, in more dobro storiti, pa ne stori.“ Grešiš tedaj, če molčiš in ne braniš, ko se škoda dela bližnjemu. Grešiš, če vidiš, da se kje godi kako pohujšanje in napečnost, pa če praviš, kaj je meni mar to, ne praskam se, kjer me ne serbí, če ne skerbiš, da se vstavi pohujšanje. Grešiš, če bi mogel kak darček podeliti in polajšati nadloge in težave človeške, pa ne storiš tega; če ne storiš nič, s čimur bi mogel posušiti kako solzo nesrečnemu siromaku. Ali je mar brez greha in krivice tisti človek, ki vidi, kako se ogenj vnema, pa ne vgasí iskre, iz ktere navstane velik požar, ter v pepel spremeni hiše in vasi? Ni podteknil ognja, ni on zažgal, pa vendar je požigalec zato, ker ni pogasil iskre, ktere bi bil mogel pogasiti. Ravno tako tisti, ki more storiti kaj dobrega, pa ne stori, ali ki more vstaviti kako hudobijo, pa je ne vstavi, tudi ni brez greha, ampak greši.

In on greši tim hujši, ako je po svojem stanu in službi, po svojem poklicu dolžen, storiti kaj dobrega, pa ne stori. To bi si imeli dobro zapomniti vsi poglavarji in predpostavljeni, duhovni in posvetni; tega nikdar ne bi smeli pustiti spred oči očetje in matere, učitelji, gospodarji in gospodinje. Mnogo je greha, mnogo se godí pohujšanja, ki bi se moglo ubraniti, če bi predpostavljeni spolnovali svoje dolžnosti. Zatoraj kličem z aposteljnomo: „Kdor ve, in more dobro storiti, pa ne stori, greši.“ Razuzdana in razpuščena je mladina, ne spoštuje starosti, ne moli rada, ne posluša rada pridig in kerščanskih naukov, ne mara za cerkev in službo Božjo, ob dnevih Bogu posvečenih igra, pije, in še večje grehe doprinaša, po noči se potika in klati in se nečedno in razuzdano obnaša. Tu bi imeli vi očetje in matere, vi učitelji, vi gospodarji in gospodinje, tu bi imeli vi svoje dolžnosti storiti in pomagati: „Kdor ve in more dobro storiti, pa ne stori, greši!“

Imejmo to vedno na pameti: Grešimo, če storimo kaj, kar Bog prepoveduje; grešimo pa tudi, če opuščamo in zanemarjamo to, kar smo storiti dolžni. In sedaj položimo roko na srce, pa obstojmo pred Bogom, kolikokrat že smo se nepopolnoma spovedali. Morda smo se spovedali vsega, kar smo hudega storili; ali smo se pa tudi vselej obtožili tega, kar smo opustili dobrega? „Kdor ve in more storiti dobro, pa ne stori, greši,“ ponavljam zopet s svetim aposteljnomo. Bog pa vsak greh šiba in kaznuje; zatoraj pokažem, da bo Božja kazen zadela tudi tega, kdor opušča, kar bi mogel storiti.

II. del.

Služabnika, ki je v zemljo zakopal izročeni talent, je zadela kazen Božja. Izgovarjal se je, ali zastonj; gospod ga je vendar obsodil; ukazal je služabnikom svojim: „Vzemite mu talent, in dajte ga unemu, kateri ima deset talentov. In nepridnega hlapca verzite v vnanjo temo, tam bode jok in škripanje z zobmi.“ (Mat. 25, 28—30.) Tako, bratje mili, dogoditi se hoče tudi nam, ako ne storimo tudi dobrega, kar moremo in kar smo dolžni storiti. Kakor temu hudobnemu služabniku, tako tudi nam ne bo izostala šiba Božja. Kakor ta hudobni služabnik, tako bodedo tudi mi za vselej pahnjeni spred obličja Božjega. Pa še nekaj družega najdemo v sv. pismu. Ali so kaj hudega storile tiste device, o katerih pripoveduje Zveličar naš, da so se jim zaperle vrata, in da niso, kakor ostalih petero, z ženinom šle na ženitbo? Morda so kaj gerdega mislile, ali kaj hudega storile? Nikakor! Nič niso storile takega; one so bile poštene device, ker jih je Jezus sam imenoval device. Pa vendar niso bile puščene na ženitovanje. In zakaj ne? Zamudile so napolniti svetilnice z oljem. Niso si navlekly kazni s tim, da so kaj grešnega storile, ampak s tim, da so opustile in niso storile, kar bi bile imele storiti. Tako se bode zgodilo tudi nam, bratje

dragi, ako opuščamo, preskerbeti se z oljem dobrih del! Takrat poreče tudi nam Gospod naš: „Resnično vam povem, jaz vas ne poznam!“ (Mat. 25, 12.) Ah pomislite, strahovita bo ta sodba, strahovita, ko poreče pravični sodnik: „Poberite se spred mene, vi prekleti, v večni ogenj, kateri je pripravljen hudiču in njegovim angeljem. Kajti lačen sem bil, in me niste nasitili; žejen sem bil, in me niste napojili; ptuj sem bil, in me niste pod streho vzeli; nag sem bil, in me niste oblekli; bolen in v ječi sem bil, in me niste obiskali.“ (Mat. 25, 41—43.)

Strahovite besede bodo zaslišali iz ust pravičnega sodnika vsi tisti, ki ne delajo toliko dobrega, kolikor ga morejo, in so ga dolžni storiti. Vsak greh kaznuje Gospod Bog; in zato ne more ostati brez kazni tudi tisti človek, ki opušča to, kar je bil dolžen storiti. Bog je pravičen in pravi: „Tisti hlapec pa, kateri vé voljo svojega gospoda, in se ni pripravil, in ni storil po njegovej volji, bo zelo tepen.“ (Luk. 12, 47.) Ti bi bil imel, in tudi mogel deliti ubogaima, bil bi mogel podpirati siromašne in uboge brate; ali nisi storil tega; — zato boš ostro kaznovan. Bil si dolžen, in bi bil tudi mogel potegniti se za zatirane, braniti preganjane, tolažiti žalostne; ali nisi storil tega, — zato boš ostro kaznovan. Bil si dolžen, in bil bi tudi mogel svetiti drugim z dobrim izgledom, z besedo in djanjem vnemati bližnjega za dobro ime; ali nisi storil tega: — zato boš ostro kaznovan. Bil si dolžen, in bil bi tudi mogel krotiti svoje grešno meso, in ga vnemati za duhovne, nebeske reči, — mogel bi in bil si tudi dolžen se vpirati grešnemu svojemu hotenju, in premagovati samega sebe tudi v dopuščenih rečeh; ali nisi storil tega, — zato boš ostro kaznovan. Ti si poglavar, oče, gospodar, imaš podložnih, sinove, hčere, imaš družino, vse te je tebi izročil Bog, da gledaš na nje in jih vodiš po pravem potu, izročil, da skerbiš za njih časno iz večno srečo. Ali si pa spolnoval to svojo dolžnost? Bil bi imel gledati in paziti, pa nisi gledal in pazil; bil bi imel opominjati, pa nisi opominjal; bil bi se imel groziti, pa se nisi grozil; bil bi imel grajati, pa nisi grajal; bil bi imel kaznovati, pa nisi kaznoval; in zato se tiče tudi tebe, kar je rekel sin Božji: „Tisti hlapec pa, kateri vé voljo svojega Gospoda, pa ne dela po njegovej volji, bo oestro kaznovan.“ Ah bratje mili, kako nam bo pri sercu takrat, kedar nam poreče pravični sodnik: Imeli ste časa in priložnosti, bili bi morali, in tudi mogli ste pogostoma v cerkev hoditi, pobožno moliti, ssv. zakramente prejemati, tako lep izgled drugim dajati in veliko dobrega storiti, pa niste tega storili. Kaj bo, ko vam poreče pravični sodnik: Mogli ste mojo vero braniti proti odpadnikom, krivovercem in nejevercem: ali niste storili, kar ste imeli storiti. Kako nam bo pri sercu, kedar nam poreče pravični sodnik: Mogli ste pokazati, da ste ponižni, krotki, miloserčni, miroljubni; mogli ste grešnike podučevati, svariti, prositi, za nje moliti, — pa niste storili, kar ste imeli storiti. Ah pomi-

slite, kako nam bo pri sercu, kedar nam bode tako govoril vsevedoči in pravični sodnik? Mene že sedaj strah prejmlje in groza spreletava, kedar na to samo le pomislim. Mogočni Bog, kdo bode mogel obstati pred tvojim obličjem, kedar nas bodeš opominjal vsega, kar smo opustili dobrega! Tedaj bodo proti nam pričali grehi, katere smo storili bili z mislijo in željo, z besedo in djanjem; pa pričali bodo proti nam tudi tisti grehi še, katere smo storili s tim, da smo opuščali dobro. Ah brezštevilna truma naših tožnikov!

Sklep.

Pa ne mislim skleniti svojega govora s strahovito to besedo. Vi mili moji, vi ste vredni slišati glas, ki vam razveseljuje serce in poterjuje voljo, da stanovitni ostanete v dobrem. Kajti vi gotovo vse to dobro, kar ga morete storiti, navadno tudi serčno radi storite. Vi gotovo ne mislite tako, kakor farizej v današnjem evangeliju, da je dosti že to, če človek more reči: „Hvala ti Bog, da nisem tak, kakor drugi ljudje: razbojniki, krivičniki, prešestniki“. Vi premili, vi ste prepričani, da to ni dosti, ampak da imamo tudi storiti dobrega, kolikor premoremo, če hočemo, da nam v večnosti bode Bog milostljiv sodnik. Hajdimo tedaj, bratje moji, stojmo terdno v dobrem, delajmo dobrega, kar nam je največ mogoče! Tako se moremo nadjati, da bodemo zadobili krono nebesko. Čim več storimo dobrega, tim večih zaslug si pridobimo, in tim obilniše plačilo nas čaka v nebesih. Spolnilo se nam bo, kar veli sv. pismo: „Kdor se je obilno, bo tudi obilno žel“. (II. Kor. 9, 6.) Amen.

Pridiga za XI. pobinkoštno nedeljo.

„In pripeljali so mu človeka gluho-nemega.“
Mark. 7, 32.

Vvod.

Jezus, gospod in premili zveličar naš, je popotoval od mesta do mesta po svojej domovini; povsod je učil, in s čudeži poterdoval svoj nauk. In s svojimi čudeži je pričal ne samo, da je res od Boga obljubljeni odrešenik, in da je resničen njegov nauk, ampak tudi sicer storil ljudstvu mnogo dobrega. Kajti ni je bilo bolezní ne slabostí, ni bilo nadloge ne težave, ni bilo tuge ne žalostí, katere ne bi bil rešil z mogočno svojo besedo vseh tistih, ki so od njega zaupljivo prosili pomoči. Tako je nekđaj prišel iz Tirske okolice k

morju Galilejskemu; pripeljali so mu tù človeka guho-nemega, in serčno ga prosili, naj ga, — pa čemu da vam zopet pripovedujem? saj ste slišali to veselo dogodbo v današnjem evangeliju, ktereга sem prebral malo prej. Rečem samo, da je ta bolehní človek, ki je bil gluh in nem ob enem, vreden bil vsakega milovanja. Ah, kako nesrečno in žalostno se mu je godilo! Slišal ni, ni mogel govoriti; ušesa so mu bile zamašene, in jezik zavezan. Ne čudim se tedaj, da so se za-nj zavzeli ljudje milostljivega serca, pripeljali ga k Jezusu, in prosili za njega, naj mu pomaga; še manj pa se čudim, da je Jezus, ki je bil sama ljubezen in dobrotá, koj pri priči vslišal njegovo prošnjo, in pomagal tej siroti, pomagal tako, da so se mu odperle ušesa in razvezal jezik.

Mi, bratje mili, slišimo in moremo govoriti, imamo sluh in besedo, pa morda nikdar ne pomislimo, da, ko bi Bog hotel, ne bi imeli ne enega ne drugega; bili bi gluhi in nemi, kakor je bil ta siromašni človek. Ali ni tedaj práv, da močno cenimo to veliko dobroto, in da smo Bogu hvaležni za-njo? Da vas na to spodbudim, razložiti vam hočem danes, da sta

sluh in beseda velika darova Božja, za ktera imamo Boga serčno hvaliti, in kakor treba, nju se posluževati.

To vam hočem razložiti. Zatoraj

- 1) najprej o dobroti, da slišimo, in
- 2) za tim o dobroti, da govorimo.

Glejte, bratje in sestre v Jezusu, to bo obsegal današnji moj govor. In že koj sedaj se na dobro poslužimo teh dveh od Boga podeljenih darov. Vi dragi moji, odprite ušesa, pa dobro poslušajte besedo Božjo, jaz pa se hočem poslužiti daru jezika in govoriti vam v imenu gospoda našega in zveličarja Jezusa Kristusa.

I. del.

Da vam razložim, kako velik dar Božji je sluh, kolika dobrota je, da slišimo, ni treba mi dolgo iskati dokazov. Povejte mi sami, bratje mili, kako ste se največ naučili dobrega? Ali ne s tim, da ste poslušali? Kako ste se naučili poznati Boga? Kako ste se naučili svoje dolžnosti in vse to, kar vam treba znati, da na tem svetu živite srečno in zadovoljno, ter po tem življenju dosežete večno življenje? Ali se niste vsega tega naučili s tim, da ste poslušali, prašam vas zopet? — Sami tedaj mi morate priterditi, da se s tim, da poslušamo, naučimo veliko lepih reči. Ni drugače, mili moji! Po ušesih nam dohajajo do glave in serca najlepši, najimunitnejši in najsvetejši nauki. Senčnasti gozdi, ki tako čudno šumijo, bistri potoki, ki tako milo šepetajo, morski valovi, ki tako strašno bučijo, černe nevihte, ki pretresajo vse nebeške in zemeljske moči, pa tudi mili vetriči, ki tako tiho pihljajo, — vse te, če tudi ne žive stvari, po ušesih slišimo in te kličejo

nam; Bog je! in ta Bog je vsegamogočen in neskončen! Vse te stvari povišujejo tudi čest in slavo njegovo, in nas opominjajo, naj ga tudi mi slavimo in mu svoje serce posvetimo. Bog nam pa govori tudi po poslancih in služabnikih svojih, govori nam po duhovnih pastirjih, kedar nam oznanujejo njegovo sveto besedo, ali kedar nam v spovednici govore na serce, ali kedar nas podučujejo ob kateri koli priložnosti. Bog nam naposled govori tudi po stariših, učiteljih in prijateljih, kedar nas uče, kedar nas opominjajo in spodbujajo na dobro.

Koliko radosti uživamo s tim, da imamo sluh, s tem, da slišimo! Ali se nam ne smeji serce, kedar poslušamo miloglasno petje nebeških tic? Ali se nam ne vzdiga serce veselo k Bogu, ali se nam ne odpirajo usta na molitev, kedar slišimo, kako vse stvari glasno in složno hvalijo gospoda Boga? Ali se nam ne razveseli žalostno in razjokano serce, kedar v žalosti ali kakej drugej težavi slušamo ljubeznjivo tolažbo svojih prijateljev? Vsega tega ne bi bilo, ako bi nam Bog ne bil podelil daru, da slišimo, ko bi nam bile zaperte ušesa, da bi ne slišali. O kako bi tedaj žalostno bilo življenje naše! Mi ne bi slišali ne besede Božje, ne besede človeške! Zastonj bi bil tedaj glas Božji, ki nam ga govore vse stvari, zdaj milo in sladko, zdaj pa močno in strašno. Zastonj bi bil sedaj glas Božji, ki nam dohaja po ljubih starših in prijateljih naših. Pa tudi beseda Božja, ktero nam oznanujejo poslanci Božji, ktera je hrana našej duši, tudi ona bi se nam zastonj oznanovala. Žalostno, zelo žalostno bi bilo tedaj za nas, ako bi ne imeli daru, da slišimo. Sedaj morda ne obrajtamo in ne cenimo toliko tega daru: ali ko bi nenadoma ga zgubili, ko bi nenadoma oglušeli, gotovo bi to za nas bila zguba prestrašna! Dragi moji mislimo si v duhu, da smo gluhi, in predstavimo si, kako bi nam bilo, ako bi se nam ušesa zaperle? Gotovo ne bi samo rekli, da smo srečni, ampak tudi

hvalili bi Boga za ta veliki dar. Pomisli človek, kolika milost Božja ti je to, da slišiš! Ti moreš poslušati besedo Božjo in besedo človeško, ti se moreš podučevati in tolažiti; ti čuješ Boga govoriti v vsem, kar je stvaril; čuješ ga govoriti na usta svoje svete cerkve; čuješ, kaj ti govore tvoji prijatelji; čuješ jih, kako te podučujejo, kako ti svetujejo na dobro, kako te opominjajo, kako te grajajo, kako te tolažijo. Ljubi Bog, velika milost je to, velik je ta dar tvoj! In za ta veliki dar tvoj ne bi bili hvaležni? Za to veliko dobro Božje ne bi hvalili Boga? O hvalimo ga vsaj danes, serčno ga hvalimo za ta dar, s hvaležnim srcem zakličimo: „Hvala ti Bog sedaj in na vse veke za to, da slišimo!“

Nu, kako pa najbolje spričamo to svojo hvaležnost? Morebiti će se poslužujemo svojih ušes za hudobne in nespodobne reči? Ali će poslušamo sramotne razgovore in abotne norčije? Ali će poslušamo černo kletvino in gerdo obrekovanje? Ali će poslušamo take

reči, s kterimi se gerdi in zasmehuje Bog in njegova sveta vera? O, če bi take reči radi poslušali, bilo bi bolje za nas, da smo gluhi! O koliko jih je, ki so s težkimi in velikimi grehi ogerdili svojo dušo: poslušali so, dopadljivo poslušali, česar bi nikdar ne smeli poslušati! Po ušesih jim je vlezal greh v dušo, kakor tat skozi okno vleze v hišo. Sv. Bernard ima pred očmi žalosten greh matere Eve, in pravi: „Perve vrata grehu so bile ušesa.“ (Serm. 28. in lant.) Tudi dan danes, bratje mili, rodijo se v duši mnogim, kot Evi, našej prvi materi, hudobne želje, če poslušajo grešne reči in tako se zgodi, da marsikdo zgubi nedolžnost, zgubi ljubezen in milost Božjo. In zato, sin matere Eve, če nočeš, da se tudi tebi ravno tako ne godi, poslušaj, kar ti modri Sirah svetuje, rekoč: „Zagradi s ternjem svoje ušesa, in hudobnega duha jezika nikar ne poslušaj.“ (Sir. 28, 28.) Da, mili bratec, tako ravnaj božji dar, da slišiš, obračaj ga za to, za kar ti ga je dal gospod Bog. Dal ti ga je Bog, da ga bolj in bolj spoznavljaš: kajti „vera je iz poslušanja“, piše sv. Pavel apostelj. (Rim 10, 17.) Poslušaj tedaj besedo Božjo, poslušaj jo rad in zvesto, kakor Marija, Lazarjeva sestra, ki je vse zapustila, sedla Gospodu k nogam, in poslušala besede njegove. Ko zaslišiš glas zvona, — ne oglušiš se njegovemu glasu, ampak reci sam sebi: Sedaj me sam Bog kliče v svoj dom, da poslušam besedo njegovo. Kedar ti govornik oznanuje sveto evangelije, — ne oglušiš se njegovemu glasu, ampak reci sam sebi: Sedaj mi sam Bog govori na govornikove usta. Kedar te spovednik v spovednici uči, opominja, graja, prosi, — ne oglušiš se njegovemu glasu, ampak reci sam sebi: Sedaj mi sam Bog govori na spovednikove usta. Kedar ti oče, mati, prijatelj svetujejo na dobro, kedar te opominjajo, — ne oglušiš se njihovemu glasu, ampak jih slušaj rad in poslušaj drage volje. Tako bodeš, brat milil, dobro rabi dar, kterega ti je Bog podelil, in gotovo boš dosegel ljubezen in milost pri Bogu. Sedaj pa še na drugi veliki dar obrnimo svoje misli, o kterem vam hočem govoriti s pomočjo Božjo, ko se oddahnem.

II. del.

Da dobro, tanjko slišimo, je velik dar Božji; ali mnogo veči dar je pa beseda, to je, dar jezika ali govora. Tudi živali slišijo, in to nektere mnogo boljši in tanjši, kakor človek; ali dar govora ima edini človek sam, ter se povišuje ž njim nad vse neme stvari. Dar jezika je ona nebeška iskra, s ktero nas Bog podučuje, razsvetljuje in ogreva. Koliko se je že z jezikom storilo dobrega na svetu! Govorili so preroki, in spoznal je svet presveto voljo Božjo; govoril je včlovečeni Sin živega Boga, in po besedi njegovej se je posejala po svetu njegova sveta vera. To sveto njegovo vero so z živo besedo razširjali po svetu sveti njegovi poslanci, in tudi sedaj še se z živo besedo širi kraljestvo Božje na zemlji. Živej besedi tedaj imamo

zahvaliti se mnogo in mnogo; kajti po njej se oznanuje sveto evanĝelije, po njej se moremo podučevati v svetej veri.

In ali ne moremo z jezikom tudi sami na znanje dajati drugim, kar nam je v glavi, kar nam je na sercu? Ali ne moremo z jezikom potožiti svojih križev in težav, zopernosti in nadlog, tuge in žalosti, ki nas v duši tiščé in moré, in tako si vsaj nekoliko vtolažiti in razveseliti pobito in razjokano serce? Ali ne moremo po besedi z bližnjim se posvetovati, pomoči prositi, in braniti se, kedar nas krivo dolžijo in tožijo, černijo in obrekujejo hudobni jeziki? Ali ne moremo z jezikom Boga hvaliti, prepevaje čestiti, spovedati se mu svojih grehov in nevrednosti, naznanjati mu svoje prošnje in potrebe? Ali ne moremo z jezikom tudi druge učiti, ter tako jim verlo koristiti? Ali ne moremo z jezikom grešnike svariti, nevedne učiti, žalostne tolažiti, nedolžno zatirane in preganjane braniti in zagovarjati? Ah človek, kako nesrečen bi bil, ako bi ti govoriti ne mogel! Moral bi vse grenkosti in težave tiho in skrito v svojem sercu nositi, ne bi mogel prijatelju serca odkriti in mu povedati, kaj ti serce tišči, vznemiruje in mori. Ako bi bil nem ali mutast, ne bi mogel pričati svete Jezusove vere, ne bi mogel na slavo peti gospodu Bogu, ne ga hvaliti za prejete darove in dobrote. Ali ni tedaj beseda velik dar Božji? Sodi sam, brat mili!

In ker je beseda velik dar Božji, moramo se za njo serčno zahvaliti gospod Bogu. Sveti Bog, ali nisi nam dal dar jezika tudi zato, da te hvalimo in slavimo? Pravo, mili moji, pravo govori modri Sirah: „Gospod mi je dal jezik v plačilo; ž njim ga bom hvalil.“ (Sir. 51, 30.) Tudi mi imamo z jezikom Boga čestiti, slaviti in hvaliti za milosti in dobrote. Hvalimo ga vsaj danes za ta dar, in vsak naj vsklikne s kraljem pesnikom: „Gospod! odpri moje ustnice, in moje usta bodo oznanovale tvojo hvalo.“ (Psalm. 50, 17.)

Kako dobro bi bilo, bratje in sestre v Jezusu, ko bi se na dobro posluževali tega daru! Jezik je čuden udček našega telesa, s katerim dela človek mnogo dobrega, pa tudi mnogo hudega. Koliko dobrega izvira iz tega, ako ga človek rabi, kakor veljá, pa koliko zopet hudega, ako ga rabi napačno. „Jezik je hujši, kakor roka, veli sv. Didak, kajti roka prizanaša vsaj tistemu, ki ni pričujoč; jezik pa ne prizanaša tudi njemu.“ (In cap. 19. Lucae.) Zato skerbno in vselej glejmo, kaj in kedaj smemo govoriti. Beseda, spuščena iz ust, letí kot strela, in se več ne vrača v usta. Ali nam ni tedaj potrebno, vsako besedo dobro prevdarjati in pretehtovati, preden jo spustimo iz ust? Tomaž Kempenčan je navadno rekel: „O kako prav bi bilo, ko bi bil večkrat molčal!“ (De imit. Christi I., 10.) In tudi pravo je govoril; ker vse besede, ki ne merijo na slavo Božjo in dobro bližnjega, so prazne in nepotrebne, za ktere bodemo po besedah Jezusovih enkrat ojstro rajtingo dajali na Božjej sodbi. O sveti Bog, kaj še le bode, ako govorimo besede ne samo nečimurne in prazne, ampak še tudi besede lažnjive in obrekovalne,

zasmehljive, preklinjevalne, krivorotne, nesramne in pohujšljive! Oh človek! bolje, sto in stokrat bolje bi bilo za tebe, da bi bil nem, kakor da s kletvijo, lažjo, obrekovanjem, zasmehovanjem, draženjem, hujskanjem spačljivimi in nesramnimi besedami žališ svojega Boga! „Zloben jezik je vražja strela,“ veli sv. Bonaventura; (Serm. 7. in Pent.) in zato ukroti, zaveži, zapri vražjo to strela, da kedaj ž njo samega sebe smertno ne raniš. „Naredi svojim ustom vrata in zapah,“ tako nas opominja beseda Božja, in „na tehtnico devaj svoje besede, da ti jezik kje ne spodleti, in da ne padeš, da ne bode tvoj padec neozdravljiv do smerti.“ (Sir. 28, 28—30.) O, kako prav bi bilo, ko bi se ravnali po tem svetem opominu! O, kako prav bi bilo, ko bi ravnali, kakor sv. Efreem, ki je mogel reči na smertnej postelji: „Vse svoje življenje nikogar nisem klel, niti se s kom prepiral.“ O da bi tudi mi napravili pogodbo s svojim jezikom, kakor sv. Frančišk Saleški! Ko je bil nekdan zelo obrekovan, ni odgovoril ne besede. Nekdo se mu je začudil, zakaj molči; temu je rekel to-le: „Ne čudi se, da molčim, kajti jaz sem napravil pogodbo s svojim jezikom, da se ne smé ne geniti, ne žalne besede pregovoriti tistim, ki me obrekujejo in gerdé.“ Tudi mi napravimo tako pogodbo s svojim jezikom! Bodimo hitri za poslušati in počasni za govoriti. Kedar se pa nam ponudi priložnost z jezikom koristiti svojemu bližnjemu, ne bodimo takrat nemi, ampak živo in krepko se oglasimo s svojim glasom, ter podučujmo, svetujmo, tolažimo, bližnjega branimo, opominjajmo, grozimo se in grajajmo. Posebno kedar gre za čest in hvalo Božjo, ne deržimo jezika za zobmi. Od Boga smo prejeli ta veliki dar, zato ga rabimo za molitev, za hvalo in slavo gospodu Bogu!

Sklep.

Na koncu svojega govora prašam vas bratje mili, ali niste se prepričali, da sta sluh in beseda velika darova Božja? O tem so bile prepričane tudi milostljive serca tistih ljudi, ki so gluho-nemega človeka pripeljali k Jezusu, pa se tudi močno razveselili, ko so videli, da so se mu odmašile ušesa, in razvezala vez njegovega jezika. Z radostnim srcem so klicali: „Vse je prav storil, gluhih je dal slišati, nemim govoriti.“ Tako tudi mi visoko spoštujmo in cenimo ta darova Božja, in bodimo za-nje hvaležni gospod Bogu. In zato padimo na kolena, in zakličimo Gospodu nebes in zemlje: Oče, ti si vse prav storil, ti si nam odperl ušesa, in razvezal jezik! Čuj, in milostljivo sprejmi terdno našo obljubo! Mi hočemo ta dva velika darova obračati edino tebi na hvalo in slavo, in svojemu bližnjemu na čest in srečo. Radi in zvesto hočemo poslušati tvoj nauk, in s svojimi ustmi tebe, večni Gospod in kralj, vedno hvaliti in čestiti. Amen.

Pridiga za XII. pobinkoštno nedeljo.

„Ljubi bližnjega svojega kot samega sebe.“
Mat. 22, 40.

Vvod.

Prehodimo ves široki svet, pa videli bomo, da se živali tiste sorte in tistega plemena rade vidijo, rade imajo, da se ljubijo. Človek za angelji prva stvar božja — bi pa ne ljubil človeka! Postava: „Ljubi bližnjega svojega,“ nam je že po natornej postavi zapisana v naše serce. Na to nas veže tudi postava Božja, ker sam Bog nam zaukazuje, da ljubimo bližnjega. Že v starej zavezi je zapovedal Bog ljubiti bližnjega kot samega sebe. In kako živo in krepko nam v novej zavezi to zapoved oznanuje Jezus Kristus? „To je moja zapoved, je rekel pri poslednji večerji, da se ljubite med seboj.“ (Jan. 15, 17.) Tudi v današnjem sv. evangeliju nam je Jezus pokazal, naj ljubimo bližnjega, kakor sami sebe, če želimo doseči večno življenje.

Ni ga toraj kristijana, ni ga človeka, ki bi ne bil prepričan, da smo dolžni ljubiti bližnjega, kakor samega sebe. Pa takih je dosti po svetu, ki ne vedo prav, kako se imamo ljubiti? Pa tudi to nam je razjasnil nas Zveličar v današnjem svetem evangeliju; povedal nam je premično priliko od miloserčnega Samarijana. S to priliko nas uči Jezus, kako moramo ljubiti svojega bližnjega, da bode to prav in po kerščanski postavi. Zatoraj hočem vam danes pokazati, kako moramo svojega bližnjega ljubiti, da bode to po kerščansko. Tedaj ljubimo bližnjega po kerščansko:

1. Kedar ljubimo vse ljudi in
2. Kedar jih ljubimo v djanju.

Poslušajte me danes prav zvesto v Jezusu zbrani bratje! Ti pa Oče nebeški, ti izvir vse ljubezni, verzi nam v serce eno samo iskrico neizmerne svoje ljubezni, pa se nam bo serce vnelo ne samo ljubezni do tebe, ampak tudi do bližnjega!

I. del.

Kakošna tedaj mora biti ljubezen do bližnjega? Taka bratje mili; mora biti kakor ljubezen Božja. Ljubezen Božja se razteza na vse strani, ljubezen Božja je splošna; in taka mora biti tudi ljubezen naša. Bóg ljubi vse ljudi, vsem ljudem deli darove svoje ljubezni in dobrote; deli dobrim, deli pa tudi hudobnim; deli pra-

vičnim, deli tudi krivičnim. On zapoveduje solncu svojemu, sijati dobrim in hudobnim, in dežju padati na pravične in krivične. Bog ljubi vse ljudi, tako moramo tudi mi ljubiti, nikogar, naj je on kdor koli, ne smemo izkleniti iz svoje ljubezni.

Nu morda kdo praša tu: Ali naj ljubim tudi grešnike in brezbožne? Ali naj ljubim tudi tiste ljudi, ki neprenehoma žalijo gospoda Boga? Da, bratec mili! Ljubi tudi grešnike in brezbožne. Merzi in sovraži njih pregrehe, napake in zmote, pa ljubi same nje, to je njihovo osebo. Poglej patrijarha Abrahama; kakor je on delal, tako delaj tudi ti. On hudobnih in brezbožnih ni izklenil iz svoje ljubezni. On se je šestkrat živo in krepko potegnil za Sodomece, šestkrat je prosil Boga, naj jim prizanese, naj se jih usmili, ter jim odpusti. On je sicer merzil in sovražil njihove grehe in napake, brezbožno in nesramno njihovo življenje; ali jih je zato vendar tudi ljubil, ter jim, kakor bližnjim, želel vse dobro. Tako, mili moji, je pokazal sveti ta patrijarh s svojim izgledom, kako imamo merziti in sovražiti greh in napako, ljubiti pa samega grešnika.

Kaj pa, če mi je bližnji neprijatelj in sovražnik, ki hudo misli o meni, ki mi dela škodo in krivico, ali moram ljubiti tudi njega? — praša morebiti kdo med nami. Tudi neprijatelja in sovražnika moraš ljubiti, brat mili; tudi neprijatelj je tvoj bližnji. Poglej le tu na križu svojega Zveličarja. Toliko hudega in krivice ni storil nihče tebi, kolikor so storili njemu njegovim sovražnikom; pa glej, vendar je molil za nje, molil za nje na križu, molil poslednji čas življenja svojega. O svet, čudi se ljubezni tej, in če misliš, da je to le bilo mogoče edinemu sinu Božjemu, poglej sv. Štefana! On je bil človek, kakor ti; pa glej, kamenje se je vsipalo po njem kot dež iz oblakov, in tudi on je molil za ubijalce svoje rekoč: „Gospod, ne štey jim v greh tega!“ (Djan. ap. 7, 59.)

Pa tudi to, da je kdo druge vere, nas ne sme motiti v ljubezni do njega. Tisti človek, ki je šel iz Jeruzalema v Jeriho in padel razbojnikom v roke, bil je Jud; uni pa, ki mu je skazal ljubezen, ni bil Jud, ampak Samarijan, ki ni bil judovske vere. Pa vendar, ko je videl siroteja juda v nesreči, ni šel mimo njega, ampak ves ginjen se ga je usmilit. Tega Samarijana stavlja ti, brat kristijan, za izgled tvoj Zveličar! „Pojdi in stori tudi ti tako!“ Krivo vero in laž merzi in sovraži, človeka pa ljubi.

Bližnji ti je tedaj vsak človek, naj bo kdorkoli, človek je kot ti; tudi njega je vstvaril Bog po svojej podobi, kakor tebe; tudi on ima Očeta v nebesih, kakor ti; tudi on je odkupljen z Jezusovo kervijo, kakor ti; tudi on je poklican v tisto večno življenje, v katero si poklican ti. Široko tedaj mora biti tvoje serce, da v sebi nosi dobre in hudobne, prijatelje in neprijatelje, enakoverce in drugoverce. „Širje ima biti tvoje serce, kakor nebesa“, pravi sv. Vincenc Fererij. Da, širje mora biti, kakor so pa nebesa: „Nebesa, pravi

imenovani svetnik, prejemljejo v sebe samo pravične in svete; serce tvoje pa naj v se prejemlje ne samo dobrih, ampak tudi hudobne, ne samo pravovernih, ampak tudi nevernike.“ (Serm. 7. Dom. 14. Trinit.) Tvoje serce ima biti tako, kakoršno je imel sv. Pavel apostelj, ki je Korinčanom pisal to-le: „Naše usta so odperete do vas, o Korinčani, in naše serce je razširjeno!“ (II. Kor 6, 11.) Razširjeno je bilo serce njegovo, ker je v njem nosil vse Korinčane. Ali v Korintu niso bili samo dobri ljudje, bili so tam tudi hudobni in grešni; pa vendar mu je na toliko se razširilo serce, da je v njem vse nosil in ljubil. Tako široko serce je bilo tudi pri sv. Fruktuosu, škofu Barcelonskem in mučencu v tretjem stoletju. On je nosil v svojem sercu celo cerkev katoliško, kajti gredé na morišče, da prelije svojo kri za Jezusa Kristusa, prosil ga je nekdo, naj prosi zanj Boga, in on mu je odgovoril tako-le: „Jaz nosim v sercu vso katoliško cerkev, ki je razširjena po vsem svetu od vzhoda do zahoda.“ Naša sv. katoliška cerkev ima tudi tako široko serce in ljubi tudi vse ljudi. Ona, kakor nam v vsem sveti z lepim izgledom, tako nam tudi v tem daje prekrasen izgled. Ona, kedar deli od Boga sebi zaupane milosti Božje, kedar deli darove svoje ljubezni, ne dela nobenega razločka med človekom in človekom, ampak vse enako ljubi, za vse enako skerbi, in vsem z enako mero deli izročene si milosti. Ali ne veste morebiti, da samo nekaj omenim, o njenih bolnišnicah, kako v njih vsak bolnik najde pomoči, naj je kdorkoli, katoličan ali nekatoličan, domač ali tujec. Ako hudo zbolíš, in nimaš človeka, ki bi ti stregel, ako si sam in zapuščen, pri cerkvi in njenih bolnišnicah hočeš najti usmiljenja in pomoči. O, naj nam ne svetijo zastoj prekrasni ti izgledi, s kterimi nam sveti sam Bog, njegovi svetniki in svetnice in sveta njegova cerkev. Naj nas ginejo ti lepi izgledi in v našem sercu vnamejo ljubezen, ki objema vse ljudi brez razločka. Da pa bode naša ljubezen prav kerščanska, moramo ljubiti vse ljudi ne samo z besedo ampak v djanju; — o tem pa v drugem delu.

II. del.

Samarijan, kterega nam Jezus predstavlja v današnjem sv. evangeliju, ko je opazil ranjenega Juda, koj je stopil k njemu, ogledal rane, in zalil mu jih z oljem in vinom, lepo obvezal, in posadil nesrečneža na svoje živinče, spremil ga v kerčmo, in tudi poskerbel za-nj. Kako sodite o tem delu, bratje mili? Ali se vam morda ne dopada to, kar je storil Samarijanec siroteju? Ali se vam ne oglašá v duši skrivni glas: To je prelepo in hvale vredno delo? Ali se niste razveselili, ko ste pervokrat v svojem življenju čuli to dogodbo? Pa glej, tudi vi predragi, pogosto morete biti tako miloserčni Samarijani!

Nu, še enkrat se obernimo k našemu Samarijanu. On je dejansko — v djanju ljubil Juda; on je svojo ljubezen pokazal in zaterdil ne samo z lepimi besedami, ampak tudi z dobrim delom. Ni rekel samo: „Bog ti pomagaj!“ kakor v našem neusmiljenem času navadno rekajo ljudje, ki nič nočejo storiti, s čimur bi se mogla zmanjšati nesreča in nadloga človeška. Bog naj vse stori, ti človek pa nič? Kdor vse prepušča le Bogu, sam pa ne odpré roke, in ne segne v žep, on ni kristijan, on ni človek, ampak kos terde merzle skale. Samarijan ni rekel: Rad bi ti pomagal, ali ne morem; ni rekel: Jaz sam nimam; ni rekel: Mudí se mi naprej, nimam časa muditi se s tebo. Nič takega, kakor pogosto slišite, in morate slišati vi, ubogi in pomoči potrebni bratje, nič takega ni prišlo iz ust njegovih. Kar je sam za-se nosil na potu, vso svojo brašnjo je zadovoljno dal nesrečniku. Morda se mu je mudilo dalje, pa vendar se je mudil pri njem; ta Samarijan je bil imeniten človek, pa se vendar ni sramoval siromaka, ampak obvezal mu je rane, posadil ga na svoje živinče, sam pa je peš stopal zraven njega. Bratje in sestre v Jezusu, to je bila ljubezen djanska, in taka mora biti tudi ljubezen naša; pa ne mervta in nerodovitna, ampak živa in djanska: ljubiti moramo vse ljudi v djanju.

Poslušajte to-le dogodbo. Začasa križanskih vojsk, ktere so vojevali kristijani, da pridobé Jeruzalem in sveti grob Jezusov, dogodilo se je, da je nek vitez, popotovaje po nekej puščavi, zadel na mladega leva. Ta levček se je ravno tepel z ogromno kačo, ki ga je bila napadla. Že se je bila kača ovila okoli leva, in stisnila ga tako silno, da je začel strahovito tuliti, in malo le še se mogel braniti. Ravno zdaj je došel naš vitez. Ni premišljeval dolgo, kaj naj stori, ampak koj je potegnil svoj meč, presekal vezi, s kterimi je bila kača zapela leva, in nazadnje jo je ubil. — Ali se ne bi bil tudi vam smilil ta lev? Nu prašam vas, kristijani in bratje mili, kaj je zver, naj je še toliko lepa, kaj je ona, ako se primerja človeku? Ali ni vsak človek dete nebeškega Očeta? Ali nismo mi vsi bratje Jezusovi, ki se je za nas včlovečil, in za nas umerl na križu? Ali ni vseh nas odkupil Jezus z dragoceno svojo kervijo? Ali nismo mi vsi dediči nebeškega Očeta in sodediči Sina njegovega edinorojenega? Nečutljivo in terdo bi bilo serce naše, če ne bi pomožne svoje roke podajali dedetu nebeškega Očeta, Jezusovemu bratu, bratu svojemu, sodediču svojemu! Kaj bi storili, ko bi sam Jezus došel iz nebes in stopil pred nas, in nas zaprosil malega darčka, zaprosil pomoči, usmiljenja, ali bi ušesa zamašili? Pa glej, on tudi resnično dohaja pred nas! — Kedar koli naš bližnji prosi pomoči, tedaj Jezus stoji pred nami v osebi stradajočega našega brata ter nam tako govori: „Sin moj, hči moja, jaz sem za tebe prelil kri svojo, in preterpel britko smert; ti pa ne bi nič storil za-me! Vedi, da, kar storiš kteremukoli, ako tudi najmanjšemu svojemu bratu, vedi, da si meni storil. O naj se ti ne oterdi

serce! Plačaj svojemu bratu, kar si meni dolžen, potem hočem spoznati, da si moj učenec, in da me ljubiš.“ Bratje in sestre v Bogu, ko bi nam tako govoril naš Gospod in premili Zveličar, ali bi mu ušesa zapirali? Pa glej, tako on gotovo govori pogosto, — ah jako pogosto.

Kaj morda ni beračev, ki dohajajo k vam, in iščejo pomoči pri vas? Ali ni jih, ki ječijo in jokajo, ktere bi mogli razveseliti, potolažiti, kterim bi mogli grenke solze zbrisati iz oči? Ali ni jih, ki so krivično zatirani in nedolžno preganjani, za ktere bi se mogli potegniti in jih braniti? Gotovo se o tem vam pogosto ponuja priložnost. Zatoraj, kedar srečate stradajočega brata, kedar vidite koga v pomanjkanji ali potrebnega pomoči, ne hodite mimo njega kot judovski duhovnik in levit, ne recite: Kaj mi je mar zate! Tudi z lepimi besedami ga ne odbijajte od sebe, ampak pokažite z djanjem, da ga ljubite. Kajti prava ljubezen se imá spričati z djanjem; ljubezen brez djanja je kot klas brez zernja, kot drevo brez sadú, kot cvet brez vonjave; ljubezen brez dobrih del je kot ono smokvino drevo, na kterem je Jezus sadu iskal, pa ga ni našel, in zato preklel ga kot nepotrebno in nerodovitno drevo, da vsehne in sperhne. Sveti Bog, ali imá tudi nas kedaj zadeti strahovita obsodba? Ali bodemo tudi mi kot nerodovitno drevo posekani in na ogenj verženi? Ah bratje mili, pomislimo pogosto na to grožnjo Božjo, in glejmo, da ne doseže enkrat tudi nas. Ljubimo tako, kakor nas opominja sveti Janez, ljubljenc Gospodov, rekoč: „Sini moji, ne ljubimo samo z besedo in jezikom, ampak tudi v djanju.“ Ljubimo, kakor je ljubil sveti Dominik, ki je ob času splošne lakote dal ves svoj denar, vse svoje imetje, samo da olajša hudo nadlogo, in on je bil star še le 21 let. Ko so bogati ljudje videli to djansko njegovo ljubezen, postali so vsi usmiljeni. Nekteri so odperli svoje žitnice, drugi svoje blagajnice, da so pomagali stradajočim. Ljubimo, pravim dalje, kakor je ljubil sv. Janez od Boga, ki je ustanovil tako imenovane miloserčne brate. Nek dan je navstal ogenj v bolnišnici, v kterej je ležalo mnogo bolnikov; skočil je Janez v živi plamen, in na svojih ramenih nosil bolnike. Ali on ni ljubil samo bolnikov, ampak ljubil vse ljudi sploh. S svojo ljubeznijo je postal oče vsem siromakom; ene je sam preživljal za svoje denarje, drugim, ki so mogli delati, priskerbljeval je dela, da so se sami mogli preživljati. On ni opustil ničesar; da je le mogel, pa je pomagal stradajočemu bratu. On se je skerbno zavzemal tudi za deklice, o kterih se je bilo bati, da se zavoljo pomanjkanja in siromaštva ne podajo na grešni pot. Zato so ga pogosto videli, kako je s sv. martro v roci iskal tistih nesrečnikov in nesrečnic, ktere so se bile že zapletle v grešne mreže. In ko je našel kakega takega, prosil ga je in nago-varjal s solznimi očmi tako dolgo, da ga je omečil, pridobil, in obrnil na pot čednosti in zveličanja. Premili bratje, tako so lju-

bili svetniki, in tako naj ljubimo tudi mi, ljubimo z djanjem, ljubimo z ljubeznijo djansko!

Sklep.

Kristijani smo; naj se toraj vnema serce naše ognja prave kerščanske ljubezni do bližnjega! Tudi naša ljubezen naj bode splošna in objema vse ljudi, naj bode delalna in ljubi vse ljudi v djanju! Veliko žalosti bo manj na svetu, veliko solz se bo posušilo, veliko serc se bo potolažilo in razveselilo! Ravno tisti gospod, ki je rekel: „Kar smo storili bližnjemu, storili smo njemu samemu,“ tisti gospod, ki hoče poplačati tudi kozarec hladne vode, žejnemu dane iz ljubezni, tisti preusmiljeni in pravični gospod bode plačal tudi nas že tu, na tem svetu. Največe plačilo pa nas čaka v večnosti. Prejeti hočemo tam, kedar pride tisti veliki dan, ko bode pravični sodnik, poplačal vsakega po delih njegovih, — prejeti hočemo tudi mi svoje plačilo; takrat nam bode stoterno poplačano in povernjeno vse, karkoli smo bližnjemu storili dobrega; takrat pojdemo v kraljestvo, ki nam je pripravljeno od početka sveta. Amen.

Govor na praznik

vnebovzvetja Marije Device, ali na veliko Gospojnico.

„V Izraelu prebivaj, in med mojimi izvoljenimi se vkorenini. Sirah. 24,13.“

Vvod.

Z današnjim praznikom se spominjamo tistega veselega dneva, na kateri je blagoslovljena mati našega Zveličarja bila vzeta s tega sveta v svete nebesa. Ta dan jej je bil gotovo najveselejši; kajti spolnila se je njena vroča želja, prišla je v nebesa, kjer je prejela obilno plačilo za vse to, kar je tu za Boga storila in preterpela. Kakor da vidim, kako se jej odpirajo vrata nebeške, kako se vsa nebeška družba veseli njenega prihoda, kako jej hité naproti blaženi duhovi, kako jo radostno pozdravljajo kot gospó in kraljico svojo. Kakor da vidim, kako tudi njen ljubeznjivi Sin gré s svojega prestolja veselo naproti njej, in kako pozdravlja svojo preljubo mater, ter jo pelje v svoje veličastvo. O Marija, ali nisi prejela obilno — preobilno plačilo? Ali se ne more reči tudi o tebi, kar je rekel v današnjem svetem evangeliju tvoj Božji Sin o Mariji, sestri Lazarjevej? Da, ravno to se more reči tudi o tebi, ker „ti si v resnici izvolila si najboljši del, ki ti ne bode odvzet.“

Marija pa je sprejela najboljši del ne samo tam gori nad zvezdami, ampak tudi tu pod solncem, kjer se obhaja njen spomin, in se bode obhajal, dokler bode svet stal. V Sirahovih bukvah beremo: „V Izraelu prebivaj, in med mojimi izvoljenimi se mi vkorenini!“ Te besede, ktere prepevljajo hvalo pravi modrosti, po vsej pravici obrača sv. cerkev tudi na Marijo; kajti če tudi se je ona že davnej preselila v večnost, vendar še tudi sedaj prebiva v Izraelu, in je vkoreninjena med izvoljenci Božjimi. Prašate morda, kako je to mogoče, da bi ona, ko se je že davno preselila v večnost, mogla prebivati med nami in delovati na zemlji? Le poslušajte, lahko se bodele prepričali o tem, ker sem vam namenil razložiti danes, da

človek more tudi po smerti mnogo delati na zemlji.

Gospod na višavah naj podeli vam in meni svojo pomoč, dokler bodem govoril v imenu njegovem na čest njegovej presvetej materi Mariji!

I. del.

Čeravno je temu že davnej, odkar se je Marija s tega sveta preselila v večno življenje, vendar še sedaj blagovito dela na vse tiste, ki jo čestijo.

1. Ona dela najprej s svojim izgledom, to je s tistimi prelepimi čednostmi, s kterimi je sijala v življenju, in s kterimi nas živo spodbuja, da naj tudi mi hodimo po tistem potu, po kterem je ona hodila.

Ja! preljubi moji! Marija s svojim izgledom in svojimi čednostmi krepko dela na nas še tudi sedaj. Ali ni res tako, bratje? Ali ni Marija najčistejše ogledalo prekrasnih čednost, v kterih se vsak more ogledovati? Kerščanski mladeneč, kaj ti pravi serce, kedar premišljuješ Marijo? Ali se ne zgane, ali se ne vplaši tvoja duša, kedar se pogledaš v to ogledalo sleherne čednosti? In ti devica kerščanska, ali ti ne zarudi obraz, kedar stopiš pred obraz te device vseh devic, kedar pomisliš na čistost in nedolžnost njenega serca, zraven pa pomisliš na svoje nečiste misli in poželjivosti, na svoje omadeževano serce? Ah ali moreš naravnost pogledati s svojimi očmi to nedolžno, prečisto devico? Žalibog, strup nečistosti se kot rak razliva po vseh udih človeškega društva; razliva se po siromašnih in priprostih kočah, kakor po prekrasnih dvorih in palačah! Strup ta ostrupuje postelj zakonsko, ostrupuje mladino, ter zavija cele rodovine v žalost in sramoto. O ko bi mi vselej imeli pred očmi izgled device Marije, ter se učili od nje krotiti si meseno poželjivost! O ko bi se ravnali po njenem izgledu, ter jo posnemali v čistosti! Tedaj bi se videlo gotovo, da Marija, čeravno se je od nas preselila v večnost, še tudi sedaj verlo zveličalno dela med nami. — Ravno tako nas s svojo sveto ponižnostjo še tudi

sedaj Marija spodbuja na dobro. Ošabni sin Adamov, ali te ne zbada, živo ne zbada v serce, kedar misliš na njeno ponižnost; kedar vidiš, da ona, ki je bila izbrana za mater Božjo, ni prevzetovala ne se vpenjala nad druge? Božja mati imenuje se deklo gospodovo! O sveta ponižnost, ti rodovitna mati vseh čednost, zakaj te ne objame vsak in slehern človek? Da, zakaj se koj s toliko prevzetnostjo napuhne naše serce, kedar nam posije le kak majhen žarek kake sreče? Zakaj takrat koj gledamo prevzetno čez rame ter preziramo siromašnega brata? Zakaj takrat koj se obnašamo tako, kakor da nismo vsi otroci enega nebeškega Očeta, ter dediči in sodeležniki enega in tistega kraljestva nebeškega? O da bi vsi prevzetneži in ošabneži pristopili k Mariji, in se ogledovali v tem krasnem ogledalu ponižnosti! Gotovo bi se naučili trezno in nizko misliti o sebi, ne bi se spenjali nad druge, ter bi bili ponižni. — Marija tudi sedaj še močno dela na naše duše dalje s svojo pobožnostjo, s svojo udanostjo v voljo Božjo, dela s svojim krotkim in poterpežljivim srcem, s svojo dobroto in ljubeznijo? In ali se ne moremo teh čednost še tudi sedaj učiti od nje? In če je vse to res, tedaj sodite sami, bratje ljubi, ali ne dela ta sveta devica, čeravno je že davnej od tod se preselila v večnost, ali ne dela še tudi sedaj mnogo dobrega na zemlji?

2. Marija pa nam na zemlji pomaga tudi pred sedežem Božjim s svojim mogočnim zagovorom. Ako Bog vsako dobro in usmiljeno delo hvali, ter rad sprejme: zakaj ne bi tudi rad sprejemal prošnje svetih, posebno pa matere svojega edinorojenega Sina, tim bolje, ker je zagovor in prošnja za drugega tudi dobro usmiljeno delo? Molitev Mozesova v puščavi je pomogla celemu narodu izraelskemu; mnogo pomore, kakor priča sveto pismo, molitev pravičnega, zakaj ne bi mnogo več pomogla prošnja in zagovor predrage matere našega Zveličarja? Ali je mogoče, da je ne bi rad uslišal njen Sin; Sin pravim, ki jo je ljubil toliko, da je na njeno prošnjo storil svoj prvi čudež, in tudi zadnje trenutke svojega življenja ni pozabil nje, svoje preljube matere? O srečen si človek, za ktereга prosi Marija pred sedežem Božjim; Sin bode gotovo uslišal svojo mater. Prav je tedaj rekel cerkveni učenik sveti Bernard: „V nevarnostih, v nadlogah in težavah, v dvomih in skušnjavah kliči na pomoč svojo mater Marijo; ona naj ti bo na jeziku in v sercu!“ In skusil bodeš, kako je mogočen njen zagovor, ter se bodeš prepričal z vso svojo dušo, kako ona dela ná-te še tudi sedaj, čeravno se je že davnej preselila v večnost, kako dela močno, blagodejno in zveličalno.

O Marija, mati Božja in mati naša, ozri se na potrebe naše, potezaj se za nas, ki vzdihujemo v tej solznej dolini! Tvojemu mogočnemu zagovoru se priporočamo in polagamo v tvoje materinsko serce vse, kar nas tišči, muči in žalosti! O mati — mati premila, prosi za nas tvojega Sina! In veselili se bomo vsi tvojega

delovanja, in videlo se bode, da nam še tudi sedaj, čeravno nisi več med nami na zemlji, delaš mnogo dobrega. Tako je, preljubi čestilci presvete device Marije! Marija še tudi sedaj, akoravno se je že davno ločila od tega sveta, dela mnogo dobrega na zemlji. Kakor pa dela rožna devica Marija, tako more tudi vsak človek še po smerti delati tu na zemlji veliko dobrega in zveličauskega; to vam hočem pa razjasniti še v drugem delu.

II. del.

Solnce je že šlo za goro; večerna zarija pa še spremlja zapadajoče solnce, in žari na obzorju nebeškem, pozlačuje gore in planine. Ravno tako se tudi zvestega kristijana imé še po smerti njegovej dolgo dolgo spominja na zemlji. Karkoli tu kdo stori dobrega, ne umerje in ne zgine ž njim vred, ampak ono živi v njem, čeravno je že davnej se preselil s te zemlje v večnost. Davnej že se je preselil od tod Mozes, rešitelj naroda izraelskega, ali glej še tudi sedaj traja slavni njegov spomin! Davnej se je preselil od tod kraljevi prerok, ki je pel tako krasne hvalospeve gospod Bogu; ali glej on še sedaj povelečuje s svojimi hvalospevi svojega Boga v mnogoštevilnih jezikih in narodih po vsem svetu. Davnej so se že preselili od tod aposteljni, ti vredni poslanci Božji, ki so oznanovali evangelije vsem narodom; ali glej, vendar še sedaj živé v tistem evangeliju, ki so ga oznanovali; in seme, ki so ga vsejali, rodi sad še sedaj. Ravno tako more tudi vsak človek po smerti mnogo dobrega storiti na zemlji, ako zapusti dober in blagovit spomin. Delovati more po smerti po tistem dobrem, ki ga je storil tukaj, ter more ostati živ v svojih dobrih delih ravno tako, kakor živi stavitelj v svojej stavbi še tudi po tem, ko je stavba njegovega telesa razpadla v prah in pepel.

Ni drugače, ljubi moji! Povejte mi sami, ali ne živi izversten pisatelj tudi po smerti v svojih bukvah? Ali ne živi v njih, ali ni na korist tisočerim ljudem, ter ž njimi širi zveličalno znanje, brani resnico, pravico in čednost, ter pripomaga k slavi presvetemu imenu Božjemu? Ali ne živi tudi duhovni pastir še po smerti v svojej čredi, ako jo je učil Boga prav poznati, ljubiti in ubogati, ako jo je odvrčeval od greha, ter pridobil Bogu, čednosti in nebesom? Ali ne živi ravno tako tudi učitelj v svojih učencih, ali ne dela mnogo dobrega, ako je odgojil vredne ude cerkvi in domovini, ako jim je glavo obogatil s koristnim znanjem, požlahnil jim serce in ga vnel za vse lepo in dobro? Ali ne živi, prašam vas, v njih, in ali ne dela mnogo dobrega še tudi sedaj, ko mu že počivajo kosti v hladnem krilu matere zemlje? Tako more tudi bogatin po smerti delati mnogo dobrega, ako je s svojim premoženjem pomanjšal nadloge človeške, ako je svoje imetje obračal na to, da so se napravile ustanove za siromake, bolnike itd. Tudi po smerti je on oče vsega

dobrega, ki izvira iz njegovih denarjev; blagoslovlja se spomin njegov, če tudi že davnej njegove kosti počivajo v grobu. Ali ne morete tudi vi, ljubi stariši, po smerti mnogo dobrega storiti na zemlji? Ali ne morete po svojih otrocih biti svetu na veliko srečo in korist, ako sedaj skerbite za to, da se vaši otroci lepo podučijo, da rastejo v strahu božjem in da postanejo dobri in pobožni? Ravno tako more po smerti tudi vsak izmed nas po svoji moči, ki jo je od Boga prejel, mnogo dobrega storiti tu na zemlji. Kajti vsako dobro delo je kot rodovitna njiva, ki ne neha roditi obilnega sadu. Mnogo in mnogo zerna, katero sejemo v življenji, pognalo bode še le po smerti, zrastle bo iz njega krasno steblo, ki bo rodilo blagovit sad. Zatoraj, ako nočemo, da s telesom našim, kedar ga položé v grob, neha vsak spomin na nas, ne utrudimo se v dobrem, ampak skerbno delajmo; opravljajmo dolžnosti svojega stanu, pa gotovo ne bode umerl z nami naš spomin, ampak bodemo tudi še po smerti mnogo dobrega storili na zemlji. To si zapominjajte, posebno vi ljubi stariši! Ne bode umerl z vami vaš spomin, ako v strahu Božjem odgojite svoje otroke, ako jih obvarujete kužnega strupa spačenega svetá, ako jim ljubezen do Boga in do bližnjega vcepíte v serce. To si zapominjajte tudi vi poglavarji, vi gospodarji, vi oskerbniki in odgojitelji! Ne bode umerl z vami vaš spomin, ampak bodete tudi po smerti še živeli tu na zemlji, ako bodete kerščansko, pravično in ljubeznjivo ravnali s podložniki, z družino in sebi zaupanimi, ako bodete po očetovsko skerbeli za njih korist in srečo.

Kakor pa vse dobro, ki ga storimo tukaj, nikdar ne gré pod zló, se nikoli ne pozgubi, ampak še tudi po naši smerti rodi obilen sad: ravno tako tudi hudo, ki ga storimo, ne umerje z nami. Strahovito je samo pomisliti na to! Človek, o ko bi pomislil, kedar hudo delaš, da se bode tvoje hudobno delo še mnogo let po tvojej smerti širilo, naraščelo, in hudoben sad rodilo, da tisto hudo, katero storiš, ne bode umerlo s tebo, ampak bode še dolgo živelo v tistih ljudeh, katerim si hudo naredil, ktere si napeljal v greh; kajti oni bodo zopet druge zapeljevali v hudo. O kako velika rajda pregeh postane iz tega! Ti si napeljal v hudo tega, ta bode zopet drugega, in drugi tretjega, in tako pojde naprej, pojde brez konca in kraja, in ti bodeš prva stopnica na tej strašnej lojtri, ki pelje v pekel; ti bodeš tisti, na katerem bo ležal strašen odgovor za vse to. O kako marsikteri oče, marsiktera mati že davnej počiva v grobu, njuni grehi pa se ponavljajo v njunih otrokih v drugem, tretjem in četertem kolenu. Ravno tako tudi ti, ki si bližnjega pripravil ob kruh, ti, ki si oderal sirote in zatiral udove, ti, ki si nedolžnemu dekletu vzel največi zaklad devištva in nedolžnosti; o groza! ti se bodeš preklet vlegel v grob, in bodeš še v grobu grešil, grešil bodeš v tistih, ktere si bil pohujšal in zapeljal v greh. Kajti to je tvoje delo, ti si vsega tega kriv, tebi se bode zarajtalo vse, kar uni hudega storé na tem svetu. In zato me groza zgrabi, kedar

pomislim na one hudobne izgleda, iz katerih bode poganjalo ternje in osat še tudi takrat, kedar bodo že spherhneli v grobu tisti, ki so spačili druge s hudobnim izgledom.

Sklep.

No prišel je čas, da sklenem svoj današnji govor. Slišali ste, dragi moji, da človek more tudi po smerti mnogo delati na zemlji, in sicer mnogo dobrega ali mnogo hudega. Pazimo, bratje, da ne bi kdo mogel po našej smerti nam pripisovati svoje grehe! Prizadevajmo si raje, da bode naše delovanje tudi po smerti blagovito in zveličalno; prizadevajmo si, da bode dolgo še po našej smerti svetila ljudem naša luč! Živimo tako, da bode tudi po našej smerti svetila luč naših dobrih del, kakor sveti luč presvete device Marije! Da pa se to zgodi, zatecimo se k tej presvetej materi svojega Zveličarja; prosimo jo, naj nas varuje s svojim mogočnim zagovorom pri svojem Sinu, kteremu — in po kterem tudi njej bodi čest in slava vekomaj. Amen.

Pridiga za XIII. pobinkoštno nedeljo.

„Jezus, učenik usmili se nas!“
Luk. 17, 13.

Vvod.

Hitro in pri tej priči je Jezus uslišal, prošnjo gobovih mož. Samo da so razodeli ponižno svojo željo, in koj jim je bilo pomagano; samo da so povzdignili svoj glas in klicali: „Jezus učenik, usmili se nas!“ in koj so bili očiščeni. Težka in huda je bila bolezen, zavoljo ktere so bolehalo ti ljudje. Goba ni samo takim ljudem skazila vseh udov, ampak je bila tudi nalezljiva; zato tudi niso smeli bivati med zdravimi. Da jih je mogel vsak spoznati že zdaleč, ter se jim ogniti, morali so hoditi gologlavi. Sodite tedaj sami, bratje mili, ali jim ni jako veliko ljubezen skazal Jezus, ker jih je očistil in rešil tako ostudne in nalezljive belezni?

Ali jaz poznam bolezen, ki je še mnogo hujša in nevarnejša, kakor je goba. Goba škoduje samo telesu; ali bolezen, katero jaz v mislih imam, škoduje pa duši in telesu. Ktera pa je ta bolezen? Tu mesto mene naj odgovarja sveti Bonaventura, ki tako-le piše: „Po gobi se razumeva greh: kajti kakor goba skazi in ogerdi telo, ravno tako tudi greh oskrunja in ogerduje dušo.“ Greh je tedaj

mного hujša bolezen, kakor goba, kajti on škoduje tudi duši. Da, greh je najstrahovitejša bolezen, najostudnejša goba! O greh, greh, ti si največe hudo, ti segaš tudi unkraj groba, tebi ni konca tudi v večnosti ne; tam bodo grešniki še le v polnej meri okušali strupeni in gnjusni tvoj sad! Razložiti vam torej hočem danes s pomočjo Božjo, da je v resnici greh največe hudo na svetu.

Prašate: zakaj? Zato, premili,

1) ker žalí Boga, in

2) ker nas pripravi ne samo v časno, ampak tudi v večno nesrečo.

Bog, razsvetli nam razum, in pokaži nam greh v vsej njegovej strahoti in gerdobi, da se ga tim bolje varujemo; pripravite se!

I. del.

Bog nam je razodel svojo sveto voljo, vstvaril nas zato, da ga spoštujemo, ga ljubimo, njemu služimo in se večno zveličamo. Ali mi, ah kolika nepokornost! mi pogosto nočemo, kar Bog hoče, in hočemo, česar Bog noče. Mi se pogosto vstavljamo Bogu, ustavljamo presvetej njegovej volji, in prelomljujemo njegove svete zapovedi. Tako grešimo in doprinašamo največe hudo. Greh je največe hudo, — le pomisli človek:

1. Komu se ustavljaš, čegavo voljo zanemarjaš, čegavo postavo lomiš? Tvoj stvarnik je, vsegamogočni gospod, ki je tebe, červiča pozemeljskega, oživil s svojim duhom, on je, kteremu se ustavljaš, njegovo presveto voljo, tako rekoč, z nogama gaziš. Vsegamogočnega tega gospoda, ki je, kakor veli sveto pismo, začetek in konec vseh stvari, tega vsegamogočnega gospoda poslušajo vetrovi, burja, zemlja, morje, zvezde in angelji; vsegamogočnega tega gospoda poslušaja vse, — samo ti ga nočeš poslušati! On, kakor poje kraljevi prerok, je ogernjen s svitlobo kot z rjuho, in hodi po perutih vetrovnihi; glas njegov je kot gromenje, in zemlja je polna veličastva njegovega! Kedar on odpre roko, vse napolnuje z blagoslovom, kedar pa odverne obličje, vse gine in se v nič zdrobi. „In to nedosežljivo in vsegamogočno veličastvo, dodaja tu sv. Bernard, prederzne se žaliti nič vredni prah pozemeljski, kterega more vsega razperšiti z enim svojim dihom!“ Ah, pomisli grešni sin, grešna Adamova hči, komu se ustavljaš, čegavej volji se upiraš, čegavo postavo lomiš! Njega poslušaja vse, poslušaja ga nebo in zemlja, poslušajo ga pekenske brezdna, samo ti ga nočeš poslušati, samo ti praviš v svojem sercu: Nočem ga poslušati! Pomislite, koliko žaljenje! Njemu, pod čegar nogama se trese zemlja, njemu se ustavljaš; kteremu nebo neprenehoma poje Alelujo, njemu se ustavljaš, njega nočeš poslušati! Zelo gerdo je, če se služabnik ustavlja gospodarju svojemu, če se

podložnik ustavlja poglavarju, če se sin ustavlja očetu; ali kaj je to proti temu, kedar se človek ustavlja Bogu, ustavlja stvar stvarniku svojemu, ter zaničuje njegovo presveto voljo! To je neizmerno žaljenje, žaljenje brezkončno! O greh, ti si strahovita spaka, gerdoba in hudoba ti si se izlegel v peklu!

2. In kdo si ti, ki se prederzneš nasprotovati Bogu, prestopati presveto njegovo voljo, in lomiti njegovo postavo? Ah, kaj si drugega, kakor peščica prahu in pepela! Kaj drugega, kakor červec pozemeljski, ki z Božjim dihom živiš in gineš, si in nisi? Kaj drugega, kakor stvar slabotna, umerjoča, stvar, katero je stvaril Bog iz gole ljubezni in milosti svoje, stvar, ki pred Božjim obličjem od vsega tega ne zasluži nič. In ti, stvar umerjoča, stvar uboga, prederzneš se lomiti postavo gospoda in stvarnika svojega! Bog sveti, kolika je to derzovitost, kolika napaka, koliko žaljenje, kolika hudobija!

3. Idimo dalje, pa premišljujmo, zakaj se človek tako pogosto ustavlja Bogu, zakaj prestopa presveto njegovo voljo, zakaj lomi njegovo postavo? Morda so pretežke njegove zapovedi, da jih ne more spolnovati? O niso ne! „Sladek je moj jarem, pravi večna resnica, in lahko je moje breme“. Lahko je z Božjo pomočjo spolnovati njegovo voljo! Odkod tedaj to, da človek ne spolnuje vselej zapoved njegovih? Kratko, časno veselje, ugodno in prijetno življenje, napuhnjena in visoka glava, dim posvetne hvale in slave, kaka kepa ali ped črne zemlje, luščina sijajne kovine, kos zlata ali srebra, — to dela, to človeka goni, da pogosto pozabimo Boga, in prestopamo njegove svete zapovedi! Malovredne in minljive stvari, kratko in nesramno veselje nam več velja, kot presveti Bog, kot njegova volja, kot svete nebesa! Ah pomislite, kako je to strahovito žaljenje vsegamogočnega Boga, kolika je to neumnost, kolika je to hudobija!

5. Pomisli človek še dalje, kje se ustavljaš Bogu, kje se upiraš njegovej svetej volji, kje in na katerem mestu lomiš njegove zapovedi? Morda tam, kjer te on ne vidi? Morda tam, kamur ne vidi božje oko? O da je to res! Ali temu ni taka. Ti se mu ustavljaš, zanemarjaš sveto njegovo voljo in prestopaš njegove zapovedi vpričo njega, njemu na oči, pred njegovim presvetim obličjem! Človek, če le hočeš grešiti, poišči si takega mesta, kjer te Bog ne vidi! Nu, kje pa je kako mesto? Vzdigni se v nebesa, tam te vidi oko Božje; vleži se v grob, tudi tam te vidi oko Božje; potopi se v globino morsko, tudi tam te vidi oko Božje. V pričo kakega človeka se sramuješ in bojiš nespodobno se obnašati, bojiš se in sramuješ človeka, ki je priča tvojega greha, — vpričo Boga pa se ne bojiš in ne sramuješ grešiti? Pred Bogom grešiti, grešiti vpričo njega, njemu na oči, ah pomisli, kako je to neizmerno žaljenje! Kakošna je gerdoba in hudobija!

5. Verne duše kerščanske! nazadnje še premislimo, kako se človek ustavlja Bogu, kako se vpira njegovej volji, kako lomi nje-

gove zapovedi? To dela s tistimi udi, s tistimi darovi, ktere je prejel od gospoda Boga. Od Boga je prejel človek življenje, dušo, razum, prosto voljo, telo, počutke in različne časne dobrote. Pa glej, vse to obrača človek ne za Boga, ampak proti Bogu. Sveti Bog, kolika je to nehvaležnost! Ah, zjokajte se umirajoče oči, ker to je neizmerno žaljenje! Ali je zato dal ti Bog te darove, te ude, te počutke, da jih vpotrebljuješ proti njemu? Ali je zato dal ti oči, ušesa, jezik, roke in noge, da ga žališ ž njimi? Zato mora tudi zastran tebe tožiti Bog, kakor je tožil zastran judovskega naroda na usta Jeremija preroka: „Sterl si moj jarem, raztergal moje zveze, in rekel: nočem ti služiti!“ (Jerem. 2, 20.) Tudi zastran tebe toži: Jaz sem te vstvaril, da mi služiš; ali ti? — Sterl si moj jarem, raztergal moje zveze in rekel: Nočem ti služiti! Dušo sem ti odkupil s kervijo svojo, ter mislil, da me več nočeš zapustiti; ali ti? — Sterl si moj jarem, raztergal moje zveze in rekel: Nočem ti služiti! Jaz sem te tako ljubil, da sem tebi samega sebe dal za jed in hrano, da te vzdržim in pokrepčujem v svojej službi; ali ti? — Sterl si moj jarem, raztergal moje zveze in rekel: Nočem ti služiti! Jaz sem, — ali dosti je že, dosti je, Gospod! Ti si za nas storil vse, ali mi smo raje služili svetu, mesu in hudiču, kakor tebi, gospodu in preljubljenemu svojemu Očetu. O nebesa, zakaj gledate toliko nehvaležnost, zakaj se ne zakrijete, da ne vidite neizmernega tega žaljenja, s katerim Adamovi otroci žalijo vašega gospoda? Ah davnej že bi se bil zrušil ta svet, ter v razvalinah svojih pokopal grešno pleme človeško, ako bi ne bilo na svetu tudi bogoljubnih ljudi; — zavoljo njih stoji svet še sedaj. Tak bogoljubni človek je bil sv. Anzelm. On je vselej britko se zjokal, kedar je slišal ali videl, da je kdo s kakim grehom žalil Boga. On je toliko čertil in sovražil greh, da je navadno rekel: „Ako bi videl na enej strani greh, na drugej pa odpertí pekel, in ako bi mi bilo dano, da morem izbrati si eno ali drugo, raje bi brez greha stermoglavil se v pekel, kakor pa grešil.“ Greha se je on tedaj bal bolj, kakor pekla. In takih svetih duš je vedno bilo na svetu, in mnogo jih je tudi danes, in zavoljo njih prenaša in terpi Bog na svetu grešnike. Ali prenaša in terpi jih samo nekaj časa, dragi moji! Kajti kedar izteče čas milosti, potem nastopi čas njegove pravice in zaslužena kazen zadene in zgrabi grešnika. Greh je največe hudo na svetu tudi zavoljo tega, da človeka pripravi v časno in večno nesrečo, o čemur v drugem delu.

II. del.

Dozdeva se večkrat človeku, kakor da se godi grešnikom verlo dobro, in da jim ničesa ne manjka; pa vendar ni temu taka. Naj se nam tudi vidi, da so grešniki srečni, ali gotovo — niso v sercu svojem. Vsak greh prej ali slej zadene maščevanje in zaslužena

kazen, vsak grešnik si sam šibo spleta. Tako na primer skopega morejo presilne in nepotrebne skerbi, ki se mu ne dajo oddahniti ne po dnevu ne po noči. Jezni nosi sam v sebi živ ogenj, ki mu vse, kar vidi in sliši, kar je in pije, v žolč in britkost spreminja. Nevošljivec je žalosten in jezen v svojem sercu, in izjeda se sam v sebi. Lenemu propada vse premoženje. Ošabni se zameri vsem ljudem in nihče ga ne more. Pijanec sam sebi postilja smertno postelj in si koplje grob. Ravno tako podkopuje zdravje mehkužnik; on vsahuje kot steblo, ktereга razjeda červ, on živ gnjuje, ter še pred smertjo nehá živeti; izpite njegove oči, blede lice, vsehlo telo, derhtajoči udje, in sploh vse kaže, da mu je nekak smertonosen strup prilezel do mozga, ter ostrupil mu vso kerv. Zraven tega pa nič ne rečem o tistem červu, ki ne umerje, ki neprenehoma grize grešnika v duši, ki mu ne dá nikdar miru ne pokoja. Nič nočem reči o zgubljenem miru, ki mu je sladil življenje, veselil serce, da je pel in žvižgal, koder je hodil. Molčé naj grém mimo tega, kako huda vest grize in muči vsakega grešnika, le samo to bom še povedal, kako razžaljeni Bog kaznuje ljudi zavoljo greha.

Grešnik z grehom Boga neizmerno žali, kakor ste čuli. Zato grešnik ne bode ušel kazni Božji. Bog ne bi bil pravičen, ako bi ostro ne kaznoval vsakega greha, vsakega razžaljenja. Pa tudi on sam nas je prepričal da merzi brezbožnika in njegovo brezbožnost, in sovraži vsak greh, in da bo vsak greh prejel zaslužen kaznen. Odprimo, bratje mili, tretje Mozesove bukve, kaj pravi tam Bog? „Ako bote zaničevali moje zapovedi, kaznovati vas hočem nenadoma z nerodovitnostjo in sušo; zastonj bote žito sejali, in premagali vas bodo sovražniki. Ako mi pa tudi potem ne bote pokorni, namnožil vam bom sedmero kazni zavoljo grehov vaših. In dal vam bodem od zgorej nebo kakor železo, in zemljo kot bron. Zastonj bode vaš trud; zemlja ne bode rodila zelišč, in drevje ne bo dajalo sadja. Poslal bodem kugo med vas, jedli bote, pa ne se nasitili. Poderle se bodo vaše mesta, in vaše svetišče.“ (III. Moz. 26.) Tako govori sam večni Bog. Ah, strahovita je ta grozitev! Ne čudimo se tedaj, zakaj ljudi pretepajo tolike težave in nesreče; — grehi naši so žalili Boga. Ne čudimo se; zakaj Bog pošilja ljudem vojsko, kervoprelivanje, kugo, slabe in nerodovitne leta; — grehi naši so žalili Boga. Ne čudimo se, zakaj Bog ne samo poedine ljudi, ampak tudi cele pokrajine in deržave tako strahovito obiskuje; — grehi naši so žalili Boga. Kako je Bog ob Noetovem času ostro kaznil vse grešno človeštvo, kako je ostro kaznil grešne mesti Sodomu in Gomoro, kako je naposled ostro kaznil tudi Jeruzalem; kdo je, ki tega ne vé? Ali poslušajte, bratje mili, kako je Bog tudi poznej, namreč 429. leta kaznil ljudstvo za grehe, in sicer kaznil kristijane v Afriki, kjer so nekedaj oznanovali sveto evangelije tako razsvetljeni in tako sveti možje, kakor sta bila sv. Ciprijan in sv. Avguštin. Bilo je tam mesto, Kartago imenovano, naj

lepše mesto, in prvo za Rimom v vsem zapadnem svetu; najlepše velim, pa tudi najhudobniše. Tam ste gospodovali razuzdanost in samopašnost vsake verste; tam je bilo doma tatinstvo in razbojništvo, tam so se zatirale vdove in sirote, tam se je uganjala nečistost in prešestvo, tam so ljudje živeli v požrešnosti in pijanstvu, grešna povodenj je poplavlila vse mesto; skoraj v vsakej ulici so bile hiše nečistosti in nesramnosti in vsakoverstnih drugih razuzdanost; s kratka: tam ni bilo strahu Božjega. Tam se niso poslušali duhovniki in pridigarji, tam se ni maralo za svete zakramente niti za službo Božjo. Tam je bila doma le strahovita razuzdanost in hudobija, piše Salvian, alž zato jih je zadela strahovita kazen božja! Bog ni mogel dalje terpeti tolikih pregreh in napak. Zbral si je Genzeriha, kralja Vandalskega, človeka strahovitega, ki je sam sebe imenoval šiba Božja. On je z vojsko prihrul v njihovo zemljo, plenil je, polja in travnike pomandral, požigal mesta in vasi, neusmiljeno ubijal ljudstvo, in nazadnje priderl do glavnega mesta Kartago. Od takrat, ko je propadlo mesto Jeruzalemsko, ni bilo, kakor se piše, videti tolike stiske, kakoršna je bila tedaj v Kartagi. Divji Vandali so jim požgali in zrušili mesto; stanovalce oplenili, ogulili, nagerdili in pobili. Kar jih niso požgali z ognjem in posekali z mečem, iztirali so jih iz mesta in domovine. Mnogo so jih poslali v pregnanstvo in poprodali kot černo živino. Glejte, prijatelji premili, tako ostro kaznuje Bog, tako kaznuje že na tem svetu.

Ali pomislite, kako bo kaznoval še le v večnosti! Bog moj, čemu si v peklu zažgal večni ogenj, ogenj neugasljivi? Ali nisi zažglal ga zato, da kaznuješ žaljenje, katero se ti dela? Ah groza me prijemlje, tresem se strahu, dregečem, groza mi udarja v mozeg in kosti! Ogenj večni! kratke so te besede; ali ah! kateri človek jih hoče in more zapopasti? Tu moram vsklikniti: Strahovit si o Bog in grozovit v delih svojih! Kedar pa pomislim, da je tebe, vsegamogočni in neskončni Gospod, žalila tvoja stvar, da je tebe prezerla in kot z nogami teptala tista stvar, kterej si skazoval toliko ljubezen, storil toliko dobrega, tedaj neham čuditi se ostrosti tvoje, ter kličem s kraljevim prerokom: „Pravičen si Gospod, in pravična je sodba tvoja!“ (Psalm. 118, 137.) Tako je verne duše kerščanske! Pravičen je Gospod, in pravična sodba njegova; zakaj grešnik se ustavlja brezkončnemu, brezkončna je tedaj tudi njegova krivica; grešnik se ustavlja večnemu, večna tedaj mora biti tudi njegova krivica; grešnik žali brezkončnega, večnega, vreden je tedaj tudi kazni brezkončne, večne!

Zatoraj naj nobeden ne pravi: Grešil sem, pa kaj se mi je hudega zgodilo? Tebi še ni udaril zadnji trenutek, ali nastati hoče čas, ko bodeš drugače govoril; ali takrat bo prepozno. Takrat boš zdihoval zavoljo svojih grehov, ali prepozno bode. Takrat boš preklinjal svoje grehe, ki so te treščili v večno brezdnost, ali prepozno bode! Meseno veselje, tako bodeš žaloval, kaj si mi koristilo? Sedaj

moram zavoljo tebe vekomaj terpeti. Vi dnarji, krivično pridobljeni, kaj ste mi koristili? Sedaj moram zavoljo vas vekomaj terpeti. Ti nesramni in nezmasni život, kaj si mi koristil? Ti si mi prikrajšal moje življenje, in sedaj moram še zavoljo tebe vekomaj terpeti. Ti nevošljivost, kaj si mi koristila? Dokler sem živel na svetu, begala si mi dušo, sedaj pa moram zavoljo tebe vekomaj terpeti. Ti prokleti napuh, kaj si mi koristil? Zavoljo tebe sem na svetu primerzil se vsem ljudem, ogrenil si mi življenje, in sedaj moram zavoljo tebe vekomaj terpeti. Tako bodo žalovali vsi tisti, ki so s svojimi grehi žalili Boga, in pokore pa niso delali; ali takrat bo prepozno, „oni pojdejo, kakor veli sin Božji, oni pojdejo v večno terpljenje.“ (Mat. 25, 46.)

Sklep.

Dragi moji bratje, sodite sedaj sami, ali ni greh največje hudo na svetu? Siromaštvo in uboštvo, boleznin in slabosti, nadloge in težave, zopernosti in preganjanje, in tudi vse druge časne nadloge in težave škodujejo nam najdalje do groba; greh pa nam škoduje tudi po smerti do unkraj groba. Z grehom se žali Bog, greh nas paha v časno in večno nesrečo. Ali bi tedaj za nas ne bilo bolje, da nas je požerla zemlja ali pogoltnilo morje, dokler smo bili čisti in nedolžni pred Bogom, kakor da živimo, ter z grehi svojega Boga vedno dalje žalimo? „Bojimo se smerti telesne, pravi sveti oče Avguštín, duševne pa bi se ne bali? Mi storimo vse mogoče, da ubežimo smerti telesnej, in nič ne bi storili, da utečemo smerti večnej.“ (Tract. 49. in Joan.) Skerbno se varujmo vsakega greha! Ako smo pa padli v greh, spokorimo se skoraj, skesajmo se svojih grehov, prizadevajmo si, da se jih čisto spovemo in za nje pravo pokoro delamo. Iz globočine svojega serca kličemo kakor današnji gobovci: „Jezus učenik, usmili se nas!“ Amen.

Pridiga za XIV. pobinkoštno nedeljo.

„Ne skerbite tedaj rekoč: kaj hočemo jesti, ali kaj hočemo piti, ali s čim se hočemo oblačiti!“ Mat. 6, 31.

Vvod.

Za ničesar nam ni treba skerbeti, — morda tudi ne delati, — ampak postopati in čakati samo, da nam z neba mana pade na

zemljo, in da jo potem pobere? Ne tako, premili, nič takega ni Jezus mislil, ko je izgovoril te besede: „Ne skerbite tedaj rekoč: kaj hočemo jesti, ali kaj hočemo piti, ali s čim se hočemo oblačiti!“ Nič, pravim, takega ni mislil Jezus, božji naš učenik, ko je izrekel te besede. Ni nam zabranil ž njimi skerbeti za časno blago in vsakdanje potrebe, ampak hotel je samo to, da za nje ne skerbimo preveč in bolje, kakor je potreba, kakor gré. Da, bratje mili, dopuščeno nam je, in tudi priporoča in zapoveduje se nam, naj skerbimo za sebe in za druge, posebno pa za domače in tiste, ki so izročeni skerbi našej. In tudi vsak izmed nas naj dela in posluje po svojem poklicu: kajti to je volja Božja, tako hoče Bog, da je. Kaj bi bilo, ko bi vse zanemarjali, ko ne bi skerbeli za vsakdanji kruh in druge svoje potrebe? Kaj bi bilo, ko bi oče ne skrbel za otroke, mož za ženo, obertnik zanemarjal svojo obertnijo in rokodelc svoje rokodelstvo, poljedelec pa bi zapustil svoje njive? Ali ne bi se prederzno zanašali na dobroto Božjo, svojevoljno se izpostavljali vsem nadlogam in nesrečam, in tako grešili? In iz tega sodite sami, ali niso dolžni skerbeti tudi za to, kar hočemo jesti, kar hočemo piti, in s čemur se hočemo oblačiti? Že iz tega morete razvideti, da ne brani Jezus vsake skerbi za časno dobro, ampak zabranjuje samo prevelike skerbi, skerbi take, s katerimi bi si mogli škodovati neumerjočej duši. On hoče namreč, da preveč ne skerbimo za časne skerbi, ker so take skerbi odveč in nepotrebne. Tako je, bratje mili!

Vse prevelike naše skerbi so odveč in nepotrebne.

Prašate: zakaj? Zato, preljubi moji,

1) ker prvič sam Bog skerbi za nas, in

2) kar on stori, vse dobro naredí.

To hočemo premišljevatí danes v imenu Gospodovem.

I. del.

Da Bog skerbi za vse, to nam priča vesoljni svet. To nam priča solnce, ki na dan vzhaja in zahaja; to nam priča mesec, ki tako milo na nebu plava; to nam priča vsaka zvezda, ki tako lepo miglja na nebu. To nam priča tudi vsa zemlja in vse stvari, kar jih je na njej; to priča vsak červič, ki se giblje v prahu zemlje, pa tudi grozovitni lev, ki rujovi v puščavi; to nam priča tudi vsak in najmanjši cvet, ki travnik tako lepo kinča in visoka jelka, ki se skoraj neba dotika. Imenujte mi kaj, če morete, kar ne bi bilo po naredbi in volji Božjej! Imenujte mi kaj, za kar ne skerbi vsega-mogočni stvarnik. Ali ne skerbi tedaj tudi za človeka, kterega je vstvaril po svojej podobi? O gotovo, on bedí nad njim, bedí nad vsakim človekom, kot skerbna mati nad milim svojim detetom. Mnogi, da premnogi so skusili to sami na sebi. Noe, ti bogoljubni

prijatelj Božji, kdo te je obvaroval z vso tvojo rodovino, ko se je ves svet potopil v grozni povodnji? Kdo drug, kakor Bog, ki vse vzdržuje in vlada? Da Bog skerbi za nas ljudi, to se je poterdilo tudi na Mozesu. Glej slabega deteta! Njegova prava mati ga je izpostavila, posadila ga v korpiču med terstje na reki; sama mu ni mogla ohraniti življenja, izročila ga je toraj varstvu Gospodovemu. In kaj je storil Bog, dobri Oče, ki za vse skerbi? On je dal, da je Faraonova hči prišla na reko se kopat; ona zagleda korpič, v njem dete; dala ga je dojeti pravej njegovej materi. Tako je Mozes ostal živ in zdrav. In ti prerok Elija, tudi ti si skusil, kako očetovski skerbi Bog za nas ljudi; zakaj ko si moral pred hudobno Izabelo bežati v puščavo, ali ni bil Bog, ki je zaukazal krokarjem, naj te prerede? To za vse skerbljivo ljubezen Božjo in dobroto so skusili potem tudi Izraelci, ki so celih štirideset let popotovali po puščavi? Ali jim ni dajal Oče nebeški mane z neba, da so jedli, in vode iz skale, da so pili? Ali jim ni on dal, da jim se ni raztergala obleka na telesu, in razbili črevlji na nogah?

Pa čemu navajam izglede iz tako davnih časov? Mar ne pravi Jezus v današnjem sv. evangeliju, da Oče njegov živí ptice nebeške, ki ne sejejo, ne žanjejo, ne spravljajo v žitnice? In kako ne bi skerbil za tebe človek, ki si mu mnogo ljubši in drajši? Ker tako skerbí Bog za neumno živino, ali je mogoče, da ne bo skerbil tudi za tebe, ktereга je vstvaril samo nekoliko nižega od angeljev? On daje, kakor poje kraljevi prerok, hrano mladim krokarjem; vam ljudem pa, ki imate neumerjočo dušo, dušo z dragoceno kervijo njegovega Sina odkupljeno, vam pa da ne bi dajal tega, kar daje krokarjem in drugim neumnim živalim? Nikakor ne! Ni mogoče; Bog, ki skerbi za tako neznatne svoje stvari, da ne bi skerbil tudi za nas ljudi, za nas svoje otroke! In sedaj, da se o tem prepričate še bolj, poglejte poljsko cvetico, poglejte lilijo. Ali ne vidite tu, kako Bog za vse dobrotljivo skerbi? „Poglejte, pravi Jezus v današnjem sv. evangeliju, lilije na polju, kako rastejo, ne delajo ne predejo: pa vam povem, da še Šalomon v vsej svojej česti ni bil tako oblečen, kakor njih ktera. Če pa travo na polju, ktera danes stoji, in se jutri v peč verže, Bog tako oblači, koliko bolje bo vas, maloverni!“ Glejte, Bog skerbi tudi za cvetje na polju; koliko bolje tedaj ne bi skerbil za nas ljudi, ki smo vstvarjeni po njegovej podobi? Ne bodite tedaj tako maloverni, in ne skerbite rekoč: „Kaj hočemo jesti, ali kaj hočemo piti, ali s čim se hočemo oblačiti.“

Nu čujem pa, da ta ali ta izmed vas ugovarja: Če Bog skerbi posebno za nas ljudi, kako je to, da se človek trudi mnogo let in znoji se s težkim znojem, na enkrat pa zgubi vse, kar si je napravil in pridobil z velikim terpljenjem in trudom? Vzdignejo se temni oblaki, udari mu po sternju huda toča, in v enej uri je pokončan ves živež za eno leto! Ali pa se zabliskne, zagromi in strela mu

zažge pohišje: ogenj ga zbudi iz spanja, in skoraj gol mora uteči, da ne zgrabi tudi še njega samega. Prašate morda bratje, kje je tu Božja skerb za človeka, ali je to storil Bog, ali kaka sovražna moč peklerska? Pravite nadalje: Prav lepo in veselo nam napredujejo otroci naši v starosti in modrosti, radujemo se jih, in gojimo sladko upanje, da nam bodejo kedaj podpora na stare dni; ali dojde nemila smert, ugrabi nam družega za drugim, in Bog? — Kje je tu skerb njegova za človeka? Pošiljate na tuje svoje otroke, izročate jih v varstvo gospod Bogu; ali žalibog, nekoliko let samo bivajo na tujem, pa se pokvarjeni in osramočeni vračajo v očetovo hišo. Prašate zopet: Ali je tudi tu bdelo oko Božje? Ah, ali bi se bili tako izvergli in pokvarili naši otroci, ako bi bil Bog za-nje skerbel? Znani bogoljubni človek v starem zakonu gleda, kako mu hiša pogori, gleda, kako mu vsi otroci pomerjó, gleda kako mu vse črede razbojniške roke odženejo, pa tudi sam je bolen, kajti ena rana ga je od pete do glave; iznejeverili so se mu prej zvesti prijatelji in rojaki, on mora poslušati, kako ga zmirjajo in zasramujejo, še clo njegova žena ž njimi potegne; — pa glej, to je človek dober, pravičen in pobožen! Prašate zopet: Kje je oko Božje, kje je skerb Očeta nebeškega za človeka, ko ne mara za ljubljenca svojega? Poslušajte tedaj! Jezus Gospod, v čegar imenu se imá vpo-gibati vsako koljeno teh, ki so v nebesih in na zemlji in pod zemljo; Jezus, edinorojeni sin Božji, visi na križu, preлива kri, umira, in to od razbojniških rok. Prašate, ali je tu bdelo oko Božje, ali se je tu za vse skerbelo? Da, odgovarjam, tudi tu je bdelo in skerbelo se; bdelo in skerbelo, ko je Jezus visel na križu; bdelo in skerbelo se, ko je toča mlatila vašo sternj, ter strela užigala vaše hiše; bdelo in skerbelo se je, ko se vam je huda godila, akoravno ste bili pobožni, delavni in pošteni. Kajti Bog, kakor pravi resnična beseda Božja, „je vstvaril nizkega in mogočnega, in za vse enako skerbi.“ (Modr. 6, 8.) Ako dopusti kaj hudega, da nas zadene, to dela iz premodrih razlogov, katerih vselej ne moremo vedeti in preseči, ker so neizvedljive pota njegove. Počakajmo do enega časa, ko nam se vse pokaže v jasnej svitlobi, in ne skerbimo brez sile in potrebe, ker vemo, da Bog skerbi za vse, tedaj tudi za nás. Naj se česa bojimo, kakor nam drago, vendar ne utečemo temu, česar se bojimo, ako je volja Božja; naj skerbimo za kaj, kakor nam drago, vendar nam bode, kakor Bog hoče. On pa vselej hoče to, kar je najbolje, in kar dela, vse prav naredi; in o tem se hočemo prepričati v drugem delu.

II. del.

Čudna se včasih godi po svetu. Grešnika povsod išče sreča, ter ga obsipa z vsemi dobrotami; pravičnik pa terpi pomanjkanje in prenaša križe in težave. Enega koj kaznuje Bog za grehe,

druzega pa čaka milostljivo, preden ž njim ostro ravná. Dogodi se, da se grešnik, ki je mnogo let živel v grehu, oberne k Bogu in doseže večno zveličanje; drug pa, ki je dolgo lepo Bogu služil, zgubi pravo pot, in ne gré v nebeško kraljestvo. Ako Bog vse dobro dela, čemu se marsikak verli in nadpoln mladeneč v cvetu mladih let vleže v hladni grob, starec pa, ki je že dozorel za grob, sebi in drugim k naposti še životari? Zakaj marsikdo plava v vseh dobrotah tega sveta, drug pa v samih žalostih in težavah od zibeli do groba preživlja dni svojega življenja? Ako Bog vse dobro dela, zakaj siromak, ki sam sebe komaj preživlja, ima mnogo otrok, bogatin pa, ki ima vsega dovolj, nima ne enega? Zakaj Bog kedaj pa kedaj terga najnježniše in najzvestejše vezí ljubezni in prijateljstva; zakaj malim, pomoči potrebnim in neoskerbljenim otrokom pobira stariše, drugim zakonskim pa, ki nimajo otrok, daje dolgo življenje? Ali niso taki otroci včasih zelo nesrečni, ali niso včasih goljufani, ali se jim ne godi velikrat krivica in nepravica? In h komu naj se zatekó, komu naj se pritožijo, koga naj na pomoč kličejo? Žalibog da tisti, ki so jih seréno ljubili, že počivajo v hladnem grobu; ne čujejo jih, ter jim ne morejo pomagati. Ali bi tedaj ne bil dobro storil Bog, ako bi jim bil dalje ohranil stariše? Ako Bog vse dobro dela, zakaj dežuje po pustih krajih, zakaj na morju, po rodovitnih njivah pa kapljice ne pade in vsa setev vene od suše? Zakaj pošilja točo, potres, povodenj, ki škoduje pogosto na stotine in tisoče ljudem? Tako, mili moji, govoré pogostoma marsikake neumne glave, katerim se ne dopada to, kar Bog dela. One hočejo zvedeti naredbe Božje, in ravnajo kakor nekdanji sveti Peter apostelj. Jezus mu je naznanil, kake smerti da bode umerl; hotel pa je tudi vedeti, kaj bode z Janezom, s tistim učencem namreč, kterege je Gospod ljubil, in ki mu je pri zadnji večerji na persih počival. In zato je prašal Jezusa: „Gospod, kaj pa ta?“ In sin Božji mu je odgovoril: „Kaj je tebi mar, hočem, da tako ostane.“ (Jan. 21.) Kakor sv. apostelj Peter, tako tudi dan danes mnogi vprašujejo Gospoda Boga: Gospod, kaj pa to? Zakaj to, zakaj uno? — Zakaj? Tebi človek se ne spodobi vpraševati Boga za take stvari, ne spodobi preiskovati, zakaj se godi to ali uno. Kajti tisti, ki ti je preštel lase na glavi, ve za gotovo, kaj in kako mu je storiti, ter ni dolžen, nam ljudem dajati odgovor, zakaj dela to ali uno. Da on vse dobro dela, kdo bi mogel o tem dvomiti? Ko je vstvaril svet, pregledal je delo svojih rok, in kakor pravijo perve Mozesove bukve, „pregledal je vse stvari in so bile verlo dobre.“ (I. Moz. 1, 31.) In ta modri in vsegamogočni Gospod, ki je koj s početka vse dobro storil, sedaj ne bi delal dobro? Ali ne pravi modri Salomon: „Ti ljubiš vse, kar je, kar si vstvaril.“ (Modr. 11, 25.)

Naj se godi tedaj na svetu, kar in kakor hoče; Bog vse dobro dela, Ako tudi ne moremo umeti in preseči, zakaj se to ali uno

godí tako, pa ne drugače, poterpimo s svojo sodbo do tistega dne, ko bode svitloba Božja razsvetila temno našo glavo, takrat bomo pregledali z očmi svojimi, takrat spoznali modrost Božjo, pa pali na kolena, ter vskliknili, kakor berem v bukvah skrivnega razodenja sv. Janeza aposteljna: „Velike in čudne so tvoje dela, Gospod vsegamogočni Bog; pravične in resnične so tvoje pota, o kralj večnosti!“ (Raz. sv. Jan. 15, 3.) Takrat se bode pokazalo, bratje mili, da nas je oko Božje gledalo, ko smo dobro ali pa hudo delali, in takrat bomo videli, kako da Bog dobro in hudo plačuje. Takrat bomo vskliknili z zadovoljnim srcem: „Velike in čudne so tvoje dela, Gospod vsegamogočni Bog; pravične in resnične so tvoje pota, o kralj večnosti!“ Tu umira verl, nadepolen mladeneč, v cvetu svoje mladosti; vse ga obžaluje, malo in veliko; pa dobro je to za njega, da umerje. Morda bi bil prirastel iz njega človek malopriden, nezvest mož, zanikeren oče; ali pa bi bil morda imel, hudobne otroke, ali pa bi bila nezvesta žena mu prebadala dobro in žlahno serce. Dobro je tedaj za njega, da vsega tega ni doživel; in zato naj zopet vskliknemo: „Velike in čudne so tvoje dela, Gospod vsegamogočni Bog; pravične in resnične so tvoje pota, o kralj večnosti!“ Tam od tega sveta slovo jemlje deklica, dobra na duši, lepa na telesu; vsa nedolžna in pobožna je cvetela kot krasna roža. Tudi njo obžaluje vse, staro in mlado, malo in veliko; pa dobro je to za njo, da umerje. Kajti ko bi bila dalje živela na svetu, ne bi morda bila ohranila lilije nedolžnosti v desnici svoje, niti na glavi miloduhtečega venca deviške čistosti. Dobro je tedaj za njo, ker se je ogernjena z belim svitom nedolžnosti preselila v večnost; in zato zopet vskliknimo: „Velike in čudne so tvoje dela, Gospod vsegamogočni Bog; pravične in resnične so tvoje pota, o kralj večnosti!“ Ako bi mogli stopiti med nas, vi dobri in skerbní stariši, ki ste zgodaj zapustili svoje otroke in se preselili v večnost. Prašal bi vas nekaj. Ah! ali ni vam od žalosti pokalo serce, ko ste na smertni postelji gledali svoje ljube otroke, kako prelivajo solze, in ko ste premišljevali, kaj bo ž njimi? Pa glej, Bog ni zapustil vaših otrok, le eno ni se pogubilo, in morebiti ne bi bili toliko srečni, ko bi bili vi dalje živeli na svetu. Dobro je tedaj za nje, da so zgodaj postali sirote in zato naj zopet vskliknemo: „Velike in čudne so tvoje dela, Gospod vsegamogočni Bog; pravične in resnične so tvoje pota, o kralj večnosti!“ Pomislite bratje mili, na tistega šestnajstletnega mladenča, kterega so prodali na tuje njegoví pravi bratje. On ni imel od starišev ničesa, siromak je prišel v Egipet; ž njim ni bilo ne očeta ne matere, hudobna žena ga je vabila na greh: pa vendar mu je vse dobro se izšlo, vendar je obstal priden in pobožen, obogatel je in dospel še na visoko čest. Pomislite na tisto dete, ki je v jerbaščeku plavalo po Nilu. Dete izraelske matere je ostalo pri življenju, kraljeva hči ga vzela na kraljevi dvor, in lepo zanj skerbela. In dobri naš nebeški Oče, ki je skerbela za

Jožefa in Mozesa, živi še sedaj, ter derži svojo roko nad človekom, in vse, kar dela, prav naredi.

Da, bratje in sestre v Jezusu, Bog vse prav naredi! Če nam kane v kelih radosti kaka kapljica žalosti, če nismo tako srečni, kakor nam želí serce, vedimo, da tudi tu Bog prav dela, hoteč nas po ternjevej tej stezi pripeljati v večno veselje. Ako nam Bog daje premoženje, daje nam ga za to, naj ž njim delamo veliko dobrega; ako nam prisodi siromaštvo, s tim hoče, naj si ga poterpežljivo prenašamo in si v poterpljenji služimo nebesa. Ako nam daje zdravje, hoče, naj delamo; če nam pošilja bolezen, hoče, naj kažemo svoje poterpljenje ali pokorimo svoje grehe. Ako nas povišuje na čest in imenitnost hoče, da jo tudi zaslužimo; ako nas pa poniža, hoče, naj nas sramota pred svetom nagne na pokoro. Ako nam pošlje blede smert, hoče, da nas reši nevarnost tega grešnega sveta ter zveliča; ako nas pa reši smertne nevarnosti in podaljša nam življenje, hoče, da nam daje časa in priložnosti poboljšati se. Nu pa kaj govorim? Zakaj jaz kratkovidni červič pozemeljski preiskujem, čemu da Bog dela to ali uno, dela tako in ne drugače? Beseda Božja pravi: „Vse stvari je dobro naredil“; in to bodi dovolj, s tim se tolažimo!

Sklep.

Da, premili, odveč in nepotrebne so vse prevelike skerbi človeške. Eno edino skerb samo poznam, ki nikdar ni odveč, ni prevelika. In to je skerb za kraljestvo Božje in pravico njegovo. Ta skerb ne more nikdar biti prevelika. In zato kliče Jezus konec danešnjega svetega evangelija: „Iščite najpoprej kraljestva Božjega in njegove pravice!“ In da to storimo tim raje, obeta nam, da nam bode vse drugo naverženo. Oče nebeški, mi ti tedaj obetamo iz celega serca, da hočemo pred vsem skerbeti za to, kar je tvoje, ti pa skerbi za naše časne potrebe. Ti veš, kaj nam je treba, veš kaj nam koristi, in veš tudi, kaj nam škoduje; zato se v vsem izročamo v tvojo sveto voljo, in prepuščamo tebi vso skerb za nas, ker ti za nas skerbiš, in vse, kar delaš, prav narediš. Amen.

Pridiga za XV. pobinkoštno nedeljo.

„In ta je bila udova“.

Luk. 7, 21.

Vvod.

V Sarepti Sidonskej je živela udova, udova sicer siromašna, pa bogoljubna. Ona je imela edinega sina, kterega je priserčno ljubila; v njega je stavila vso svojo nado, da jej hoče biti kedaj podpora v starosti. Ali Bog je dal, da jej je umerl ta edini sin. Ah kako je tedaj žalovala in jokala! Ali Bog jo je zopet potolažil in razveselil bil. Ravno tisti čas je prebival tam prerok Elija; njega se je poslužil Bog, da pomere žalostni udovi. Ko je prerok videl žalost razjokane udove, vzel je iz naročja mertvo telo sinovo, in tako-le prosil gospod Boga: „Gospod, moj Bog, prosim, naj se verne duša tega dečka v njegovo telo!“ (III. Kralj. 17, 21.) In Gospod je uslišal glas Elijev, duša se je povernila v dečka, in oživil se je.

Danešnje sv. evangelije predstavlja nam tudi žalostno mater, ktorej je umerl edini sin; njegovo mertvo telo so že nesli skozi mestne vrata, da ga pokopljejo. „In ta je bila udova,“ udova pravim, kakor tudi ona Sareptanka. In tudi ta je žalovala in jokala zavoljo smerti edinega svojega sina. „In solze te udove, — pravi sv. Bazilij — nagnile so Edinorojenca, da je povernil življenje edinorojenemu!“ (Orat. 10.) Kajti ravno tisti čas, ko so mertvega mladenča nesli iz mesta na pokopališče, prišel je Jezus s svojimi učenci, na potu v mesto. Jezus vidi in sliši ubogo mater glasno jokati; od usmiljenja ginjen pristopi, dotekne se nosil, in ukaže vstati mertvemu mladenču. In on je vstal koj, sedel ter pregovoril.

Kaj ne hitra pomoč! Ali tako hitro ne dohaja pomoč vsem udovam, ki morajo pogosto terpeti mnogo, ah mnogo, pa vendar nimajo pomoči. In tudi tu med nami je takih milovanja vrednih udov, ktere revno in siromašno živé na tem svetu, ki imajo boriti se z mnogimi nadlogami in težavami. Kako tedaj bi mogel danes govoriti o čem drugem, kakor o tem, na kar me napeljuje danešnje sv. evangelije? Kako bi mogel od tod pustiti uboge udove, in bi jim ne spregovoril kako besedo ljubezni in tolažbe? O, nočem vas pustiti od tod prej, ljubljene sestre v Jezusu, dokler vam ne razložim: če tudi je žalosten in težaven vaš stan, da vendar ni brez vsega veselja. Govoriti vam tedaj hočem danes o udovstvu, ter dokazati, da,

udovstvo imá svoje težave, pa vendar ni brez vsega veselja.

1) Ktere so njegove težave, to vam hočem razložiti v prvem delu, in

2) kakošno imá veselje, to vam hočem povedati v drugem delu.

Vé, mile sestre kerščanske, ki ste udove, vé me hočete gotovo z voljnim srcem poslušati; pa tudi vé, ki še sedaj niste poročene, ali ktere živite srečne v zakonu, zapomnite si, da tudi vé utegnete udove postati. Vsem nam pa je treba tega se naučiti boljše ljubiti in obžalovati udove; zatoraj vsi poslušajte.

I. del.

Ženski spol sploh je podveržen mnogim težavam in nadlogam. Skoraj vse življenje mora ta spol, ki ki je že od poroda po navadi slabejši od moškega, prenašati mnoge težave. Le kratko časa ženstvo cveti, potem povene kot roža in kolikorokrat se rodi človek, tolikokrat je življenje materino v smertnej nevarnosti. Ako tudi dobi dobrega in poštenega moža, vendar tišči ženo težko breme. Otroci, družina, domače gospodarstvo, strežba bolnikom in pa še drugi razni posli teró slabotne njene rame. (Konec prihodnjič.)

Duhovske zadeve.

Kerška škofija: Č. g. Frid. Neste, mestni fajmošter v Belaku, je imenovan za dekana v Belaškem okraji. Fare so dobili čč. gg.: Bal. Link Št. Jurje nad jezerom; Šim. Muden Železno Kaplo; Jož. Kren Melviče in Štef. Cemroser Trebinje. Odpovedali so se čč. gg. fajmoštri: Andrej Bramer Zgornji Beli; Bal. Legat Šmarjeti in Mat. Polak Št. Ilji. Za provizorje gredó čč. gg.: Jan. Štiberč v Šmarjeto; Jan. Podlipnik v Slov. Bleiberg; J. Vidovic, ostane kot provizor v Kotmari vasi in Jož. Laznik v Motnici. Umerli so čč. gg. dne 16. maja Šim. Martin Majer, starosta Kerške škofije, knez. škof. svetovalec in stolni vikar v Celovcu; dne 25. maja Jan. Nep. Heiss, knez. škof. svetovalec in fajmošter v Motnici in dne 7. junija P. Rainer Graf ben. reda, gimnazijalni profesor v Celovcu. R. I. P. — Milostljivi knezoškof bodo od 16.—27. junija obiskovali dekanije: Št. Andraž; Spodnji Draubreg in Velikovec.

Ljubljanska škofija. Č. g. Kovačič Jan. je dobil dekanijsko faro v Trebnjem in č. g. Golobič Ant. faro v Cerkljah.